NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

Megjelenik
minden hó 15-én

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

48. ÉVFOLYAM 7. SZÁM 2009. JÚLIUS ÁRA: 280 Ft

Major Tibor:

A MAGYAR NACIONALIZMUS GYÖKEREI

Ezer évvel ezelőtt Európának egyetlen élménye volt, Bulcsú és Lehel „kalandozó" népének megtérése és *Szent István* koronázása által az akkori Európa határainak és szellemének kiterjesztése a Kárpátok határáig. *A magyarság akkori állásfoglalásának hatása döntő volt a keresztény Európa kialakulására.* A „kalandozó" honvédő lovas népből keresztény nemzet lett, mely Bizánc és az akkori keleti barbárság között már a kezdet kezdetén is egy „majdnem Európát" jelentett.

Már Sallustius, a római történetíró, megállapította, hogy minden ország azon a módon menthető meg a legkönnyebben, ahogyan született. És mi hozta létre Európát? A kereszténység volt az, amely a népekben a közös hit, a közös erkölcs, vagyis a közös értékek révén az egyetemes összetartozás tudatát felébresztette és megőrizte. *Európát a krisztusi gondolat mintázta ki a római birodalom zűrzavarából...* A kereszténység, amely az ókori világ romjain új kultúrát teremtett, Európa összes népét civilizálta és politikai eszközeivel csodálatos öntudatos erős és egységes társadalmi rendet teremtett.

A magyar történelmi lét identitása Európában a tiszta krisztusi szellemi kultúra és gyakorlati civilizáció folytonos művelésében mutatkozik. Szellemiségének felismerhető azonosságát a keresztény eszmék határozzák meg, ezért felbonthatatlan végzet: kereszténynek és magyarnak lenni. E kettős hivatás felismerését azonban súlyos vajúdások előzték meg. *Szent Istvánnak,* az első keresztény magyar királynak parancsára csak az alattvalók keresztelkedtek meg, de a magyar lelkek nem. *Az ősi hagyományok változatlanul tovább éltek a magyar lélekben.* A csupán semmitmondó szertartással, vagyis pünkösdi élmény nélkül megkeresztelkedett emberek lelke nem tárulhatott ki a Szentlélek fogadására.

A magyar lélek jellemzői a vérségi életformának megfelelően még sajátosan zártak, vagyis pogányok voltak, de zártságukban is nevezetes hitvilága, erkölcsi és jogszokásai magasan felette álltak az európai pogány népek átlagos fejlődési fokának.

A magyar nép itt, Magyarország területén azon a helyen állt őrt, ahol hun őseinek fejedelme, *Atilla hun király, mint „Isten ostora"* osztogatott parancsokat Kelet felé Indiáig és Nyugaton a mai Franciaországig. *Szent István* csak civilizációért nyújtotta ki kezét nyugat felé, nem kultúráért. *Ezer esztendővel ezelőtt Szent István, Krisztus anyjának, Máriának ajánlotta magyar népét, de ezt a Máriát a pogánykori mítoszunk termékenységszimbólumával szőtte össze, Magyar Máriává alakította és a misztikus ősmagyar név után – Boldogasszonynak nevezte el.*

A keresztény feleszmélés után *Szent László* az első keresztény és apostoli magyar király uralkodói és emberi nagyságát a sírárnyékból az oltár fényébe helyezte. *Ezzel Szent István, a királyi eszmévé, az embert pedig eszménnyé magasztosította.*

Európa krisztianizálásában a térítésnek brutálisan kellett megnyernie azt az ösztönös vágytól fűtött erkölcsi és hitvilágot, amelyet az indoeurópai népeknél talált. E brutalitás talán helyénvaló eljárás volt e népeknél, mert a mitikus álomból való felébredés még sokáig késett volna. *A térítésnek a már kikristályosodott magyar erkölcsi életre s az emelkedettebb magyar hitvilágra való alkalmazása azonban súlyos hiba volt, mert a magyar kultúrhagyományok szinte kedvező lelki beállítottságot jelentettek a krisztusi szellemiség befogadásához.*

A térítő munka ezt az *örökséget oktalan hévvel és buzgósággal feldúlta. Az ősi jogaihoz ragaszkodó Magyar Nemzetet és a Vérszerződés Alkotmányát megsemmisítette. A Koppány által vezetett felkelés az adott körülmények között az ősi hitéhez és jogaihoz ragaszkodó nemzet felkelése volt.*

Mivel a „térítő munka" az ősi és viszonylagosan tisztult lelki örökséget oktalan hévvel és kegyetlen buzgósággal feldúlta, a megkeresztelkedett magyarságnak a krisztusi életforma, a különben is nehezen elviselhető társadalmi változások mellett mintegy háromnegyed évszázadig kibírhatatlan fojtogató és nyomorgató regulának látszott, amely ellen ösztönösen lázongott.

A nagy lelki konfliktus feloldása a történelem törvényszerűségéből a lázadó *Vászoly* unokájára, az emigráns *Béla fiára: Szent Lászlóra várt.* Ő lett az európai-magyar keresztény lelkének megmintázója és kiöntőmestere. A krisztusi életforma magyar műve nem maradhatott észrevétlen. *Szent László erkölcsi és szellemi nagysága mindenek fölé magasodott a kereszténység horizontján. Európa egész lovagvilága meghajtotta fejét a „Magyar Paladin" előtt. Szent László nyomában járni annyi ma is, mint a magyar megmaradás ügyét igaz szívvel és maximális teljesítőképességgel szolgálni.*

A magyar nép ide Európa szélére magával hozta évezredeken át gyarapított ősi ösztönös képességeit, amelyekhez gyorsan megszerzi a nyugati kultúráltságot is. Atilla örökségében mint edzett harcos megvédi a keresztény Európát, valahányszor Ázsia felől feltartóztathatatlannak látszó ellenség közeledik. Megvédi Európa társadalmi berendezkedését és kultúráját, biztosítja Európa nyugodt továbbfejlődését – míg maga ezer sebből vérzik.

Beksics Gusztáv, a XX. század hajnalának legnagyobb magyar politikai gondolkodója – közli *Baráth Tibor* „A külföldi magyarság ideológiája" c. történelmi tanulmányában – egész életén át folytatott beható vizsgálódásainak eredményét ebbe a mondatba sűrítette össze: *Magyarország vagy nagy lesz, – vagy nem lesz már sokáig állam.* Ő ennek az óriási veszélynek az elhárítására hívta fel kortársai figyelmét és abban jelölte meg a védekezés módját, hogy az egész társadalom minden osztályának igazságot kell szolgáltatni, hogy a nemzet egységes szellemben és egységes akaratban zárkózzék fel a Kárpátok övezte medenceország magyar jellegének megtartására, a dunai táj tényleges politikai, katonai, gazdasági és szellemi vezetésére.

Messze vezetne a honvisszafoglalásig megőrzött ősi mítoszunk erkölcstanának és államszervezetének bővebb ismertetése. Nemzeti mítoszunk állambölcseletének alapja már a honfoglalás tényében világosan jelentkező felismerés, hogy a nemzet olyan magasabb szintű élőlény, amelynek életét a saját szervezetéből fakadó élettörvény szabályozza, éppen úgy, mint bármely élőlényét, mindaddig, amíg az illető nép vagy ország fennáll.

A magyar nemzet élettörvénye a 2000 év tanulságából levezethető abban a felismerésben van adva, hogy a Kárpátok medencéjében maradandó állami és társadalmi rendet csak olyan nép volt képes alkotni, amely ennek az élettérnek oszthatatlan egységét felismerte, és az azt övező perem-hegyvidék egységes megszállásának tényét felismerte és ennek a „Kárpát" ▶

▶ *elnevezésben tudatos kifejezését is adta, amely a káldi nyelv akkád tájszólásában vízgyűjtőt jelent. A Kárpát-medence egységes birtokbavétele által Európa e kulcsterületén hatszáz éven át egy katonai nagyhatalom volt képes Közép-Európa biztonságát szolgálni, a honfoglalást követően a Mohácsi vészig fenntartani...*

Ilyen hosszú időn át fennálló nagyhatalom létesítése egyetlen népnek sem sikerült, sem a honfoglalás előtt, sem azután. Nem sikerült ez a honfoglalást megelőző római hódítóknak, mert ezek megvetették ugyan a lábukat a Dunántúlon és Erdély hegyes-dombos vidékén, de nem lévén a sztyeppéhez idomulva, az Alföldön nem vertek gyökeret. Nem sikerült a hun és avar testvérnépeknek sem, ők megszállták ugyan az Alföldet, de a peremvidékeken vazallusaikat szállásolták el.

Egyedül a magyarság volt az a nép, amely a honfoglalást megelőző vándorlásaiban barmaival és életmódjával hozzáidomult a dél-orosz sztyeppéhez, amelynek az Alföld a folytatása volt, ugyanakkor lovasmód jellegén kívül még mezőgazdasággal is foglalkozó kultúrával rendelkezett. Így született meg a Kárpát-medence e tájának és a magyarság népi harmóniájának ötvözetéből Délkelet-Európa sarokpillérén az 1000 év viharával dacoló magyar államhatalom.

De nem sikerült e helyen a honfoglalást követő török, majd Habsburg hatalmi kísérlet sem, mert nem ismerték fel a honvisszafoglaló magyarság területi oszthatatlanságát. Éppen a Habsburg-monarchia összeomlását idézte fel a történelem logikája szerint az a körülmény, hogy a Habsburgok, amióta fennhatóságukat a törökök kiűzése után az egész országra kiterjesztették, koronázási esküjük megszegésével hatalmukat nem a történelmi Magyarország népi és politikai egységesítésére fordították, hanem telepítési politikájukkal annak céltudatos megbontására törekedtek. *Dr. Baráth Tibor történelmi munkájában olvasható, hogy a Habsburgoknak a nemzetbontó telepítéspolitikája következtében Magyarország néprajzi térképe már a XVIII. század végén a Benes által kreált „kis antant előképét mutatta”.* A Habsburgok ezzel önmaguk alatt fűrészelték el legerősebb támaszukat, mert a *Monarchiát 1918-ban szabadkőműves intésre az általuk tényleg a magyarság rovására dédelgetett nemzetiségek robbantották szét.* A Habsburg-birodalomnak súlyát és rendező értékét kétségtelenül a már félezer éve hatalmukba került nagy múltú magyar államiság nyújtotta.

A magyarság a régi – hungarocentrikus – kárpáti életrend érdekében vívta százados át küzdelmét és világhíres szabadságharcait. Szent István, Szent László királyaink, Nagy Lajosunk, Mátyásunk fénykorának az Európa-rendben élénk hatása volt. A két nagy magyar vészből pedig olyan Európa-védelem származott, amelynek értéke kidomborodik az európai civilizáció történetében, mert mindkét veszély Európa ellen irányult s mindkettőt *a Kárpát-medence fogta föl csaknem egyedül. Mindenesetre a trianoni békediktátumok problémáiban az új-honfoglalás eszmei irányítására a konnacionalista eszmeiség és diplomácia az egyetlen igaz és megvalósítható lehetőség.*

Európa mintaképe a szentistváni, szentlászlói, majd az Anjou-korabeli középkori magyar birodalom volt, ahol békésen együtt éltek különféle népek, nemzetiségek. Ez a *„többnyelvű és több erkölcsű”* ország – mint az Intelmek követője – befogadta a cipszereket, az erdélyi szászokat, a ruténeket, a törökök elől menekülő szerbeket, a bánáti, bácskai és dunántúli németeket. Ennek a Birodalomnak egyetlen igénye volt csupán: *a befogadott népek ne akarják magukkal vinni a földet is, valamely idegen ország államfelsége alá, ne öljék meg a magyart, ne tartsák rabságban a magyar kisebbségeket. Ne rendezzenek román, szerb vagy szlovák nyelvvizsgákat, ne pusztítsák a magyar kultúrát.* A jövőt azon *a területen kell keresni atillai örökségünkben,* amelyet angliai Szent Margit, a rózsakötényes árpád-házi Szent Erzsébet, a Nyulak Szigetének királyasszonya, Szent Margit képviseltek Bázelban, Hollandiában, Svédországban, ahol ma is emlékeznek Bocskai Istvánra, Bethlenre, Erdély kultúrájára.

Nem igaz, hogy népnyúzás volt a magyar történelem alaphangja, amint azt a XX. századforduló körül az idegen szellemű Jászi Oszkár szociológiai iskolája és a nyomába lépő proletárdiktatúrába öltözött zsidólázadás a nemzeti eszme ellen elhitetni és bizonyítani próbálta.

Nem minden zsidó volt kommunista, de azért nem alaptalan az a felfogás, amely szerint már az első forradalom, de főleg a kommunizmus nem volt egyéb a destruktív zsidóságnak a nemzeti Magyarország megsemmisítésére irányuló összeesküvésénél. Napjainkban körülöttünk bennünket gyalázva a békediktátumok területrablói, az új balkáni és közép-európai „demokráciák” az imperialista sovinizmus minden kíméletlenségével törnek népi, faji uralmukra, és ennek során kíméletlen *nyíltsággal próbálják kiforgatni a magyarságot ősi népi, faji jellegéből, öntudatából.* Az ezeréves magyar államtestből kiszakított területeken több, mint három és félmillió őslakos színmagyart a népek önrendelkezési jogának megtagadásával, megkérdezésük és meghallgatásuk nélkül Romániához, Ausztriához, valamint az újonnan alakított Jugoszláviához és Csehszlovákiához csatoltak. *Van magyar faj és van faji kérdés, amelynek jelenlétét, a hozzá fűződő küzdelmeket letagadni, gondjait elkendőzni, vagy elaltatni nem lehet. Az utódállamokban megtöbbszöröződött minden bűn és hatalommal való visszaélés az elszakított magyarsággal szemben.*

A magyarság, *a magyar faj* itt áll megtépdesve, megviselve, más ellenséges fajok közé beékelve, azok nyílt uralmi törekvéseitől ostromolva. Azt a hitványságot, vagy azt a tudatlanságot, hogy nincs magyar faj, vissza kell űzni, meg kell szégyeníteni. Ezt csak egy idegen faji öntudat prédikálhatja, amely az elaltatott és megrontott magyarság milliói fölött a maga liberális uralmára tör, vagy csak egy korhadt lelkiismeretű beteg, a magyar néptől elszakadt kozmopolita értelmiség hirdeti. De ez a beteg liberalizmus odáig nem mehet, hogy megtagadjuk, vagy feladjuk magunkat, csak azért, hogy mások útjából kitérhessünk.

A hétköznapok küzdelmeiben és most az új történelmi megpróbáltatás vihartól terhes óráiban, a kozmopolitizmus országhódításának időszakában, csak a magyar faji öntudat erősíthet meg bennünket. Nagy királyaink nyomán járni annyi, mint a magyar megmaradás ügyét, a magyar fajvédelmet, megmaradásunk ügyét igaz szívvel és maximális teljesítőképességgel szolgálni.

Hungarista hitünk és hűségünk megtartottak e feladathoz, akaratunk él!

Fehér István

Hungarista induló

Hungarista ifjúság,
Tettrekész és úgy vigyáz.
Leng a zászlónk, újra fenn,
Új öröm a szívünkben.
Hungaristák tettre hát!
Sok feladat vár még ránk.

Felragyog egy új világ,
Magyar érdek, magyar vágy.
Tőlünk várja szép hazánk,
Zsarnok felett győzzön már.
Hungaristák tettre hát!
Sok feladat vár még ránk.

Elég már a nyomorból,
És a hazug kormányból.
Bomlasztásból is elég,
A kegyenc is már henyél.
Hungaristák tettre hát!
Sok feladat vár még ránk.

Demokrácia ürügyén,
Szétvertek itt jót is rég.
Bűnben fogant gazdagság,
Megfeneklett újra már.
Hungaristák tettre hát!
Sok feladat vár még ránk.

A demokráciában,
Hazugságok hadával,
Zsebre menő törvénnyel,
Hitel csapda kegyében.
Hungaristák tettre hát!
Sok feladat vár még ránk.

Legyen rend és bizalom,
Végre magyar uralom!
Ne pénz legyen az ISTEN,
Hűség legyen ISTENHEZ!
Hungaristák tettre hát!
Sok feladat vár még ránk.

Várja tőlünk szép hazánk,
Magyar érdek, magyar vágy:
Fogjunk össze végre már!
Ne győzzön a széthúzás!
Hungaristák tettre hát!
Sok feladat vár még ránk.

Győznünk kell vagy elveszünk,
Azt sem tudjuk, hol leszünk.
Mégis éljen lelkünkben,
A győzelem reménye.
Hungaristák tettre hát!
Sok feladat vár még ránk.

Fiala Ferenc:

AZ UTOLSÓ VÁLASZTÁS

1939 esőtől áldott tavaszának pünkösdjén zajlottak az utolsó törvényes választások a régi Magyarországon. Régen volt, évtizedek köde takarja az akkori eseményeket és az akkori időket, amikor még azt hitte az ország, hogy új fejlődés küszöbén áll s hogy végre mégiscsak megindul a régen várt magyar társadalmi és politikai kibontakozás.

A feszültség ebben az időben kibírhatatlanná lett a régi politikai élet öreg veteránjainak. Ők még őrizték volna a múltat, a nagybirtokot, az egész országot behálózó bankkapitalizmust, a szolgabírák és főispánok csákmátéságát és azt a feudális rétegződést, amely átnyúlva a liberalizmuson és a felvilágosodáson, még mindig a „nagybajuszú mokány nagyurak” vidéki kastélyaiban s a nádort buktató és nádort választó zsidó Fortunátus Imre aranynyal telt vasládáiban gyökeredzett. De jaj, az élet haladt tovább és omladozóban voltak az ország köré épített falak. A forradalomtól, mint öncéltól mindig bölcsen irtózó magyar tömegek már megtalálták az utat, amely a jobb jövő felé vezetett volna akkor, ha nem lép közbe a világtörténelem és nem tiporja sárba az országot, s nem küldi bitóra azokat, akik Bárdossy, Imrédy és Szálasi Ferenc zászlója alatt akarták, hogy szabad és boldog emberek hazája legyen a Duna-Tisza köze, ahol senkinek se jusson két szelet kalács addig, amíg száz- és százezreknek még száraz kenyérre se telik.

De hogyan is volt akkor, 1939 boldog emlékű pünkösdjén, amikor első ízben szavazott titkosan az ország és bántatlanul tehette voksát az utolsó zsellér is azon párt neve mellé, amelyet legjobb lelkiismerete szerint választott? Mint minden történelmi eseménynek, úgy ezeknek a választásoknak is meg voltak a maguk előzményei. Az országot a Budai Várból kormányozták, a kormányrúd mellett pedig ott ültek azok az öreg őrzők, akik az ország helyett inkább a múltat, a díszmagyaros-kacagányos múlandóságot őrizték és nagyon féltek már ekkor attól az új hangtól, amely – merőben ellentétes póluson állva a marxizmussal – már nem elégedett meg a híres Apponyi-féle „szociális olajcsöppekkel” s mélyreható változásokat kívánt. A Keresztes-Fischer Ferenc és Bethlen István gróf körül tömörült régi világ nem a baloldaltól félt – az a Peyer-Bethlen paktum megkötése óta zsebükben volt – hanem a jobboldaltól, illetve a Szálasi Ferenc által elindított Hungarista Mozgalomtól. Ezt a mozgalmat – mint ahogyan Keresztes-Fischer Ferenc belügyminiszter a tőle megszokott cinizmussal mondotta: – „bolondok vezették”. Ez a „bolondság” pedig abból állott, hogy ennek a mozgalomnak az embereit nem lehetett igazgatósági tagságokba csalni – szóval nem lehetett őket a régi, jól bevált módszerekkel kiütni a nyeregből. Később a „bolond” jelzőt a „fanatikus” szóval váltották fel, jól ismervén ennek a szónak a politikában igen veszedelmes jelentőségét. Pedig sem Szálasi Ferenc, sem a körülötte csoportosultak nem voltak fanatikusok – csak becsületesek voltak, és ez már egymagában elegendő volt ahhoz, hogy bolondoknak nevezzék őket. A miniszterelnökségi sajtólistán a kormánylapoktól egészen a szociáldemokrata Népszaváig minden újság ott szerepelt a dotációs oldalon, kivéve a Hungarista Mozgalom szolgálatában álló Összetartás.

1938-ban – tehát az 1939. évi választások előtti évben – a Hungarista Mozgalomnak mindössze három országgyűlési képviselője volt: Hubay Kálmán, Haám Artúr és a legszélsőségesebb politikai áramlatok között ingadozó, jellemileg erősen korlátolt Rátz Kálmán. Az igazi erősséget azonban Hubay Kálmán jelentette egymagában, akinek ragyogó vezércikkei és elsőrangúan felépített parlamenti beszédei messze kiemelték őt nemcsak két képviselőtársa, hanem az akkori Parlament összessége közül is. Dinamikus, hősi szemléletet valló ember volt, aki Gömbös Gyula mellől elindulva, tudásával és végtelen akaraterejével küzdötte fel magát a magyar politikai életbe. Neve már régen ismert volt a magyar tömegek előtt, hiszen mint az egyik legnagyobb példányszámban megjelenő kormánypárti lapnak főszerkesztője, hagyta ott lapját és jelentkezett Szálasi Ferencnél, majd végigverekedte a híres lovasberényi választást és győztesen került ki abból.

1938 telén és 1939 tavaszán fokozódott a kormány nyomása – a jobboldal felé. 1938 telén először egy, majd rövid idő után hat hónapra betiltották a Hungarista Mozgalom szolgálatában álló és Dr. Ráttkay R. Kálmán főszerkesztésében megjelenő Magyarságot, majd a következő év tavaszán végleg betiltották a Fiala Ferenc által szerkesztett Összetartás c. hetilapot, amely abban az időben annak ellenére is 150 000 példányban jelent meg, hogy nem volt kolportázshoz joga, azaz csak zárt helyiségben volt szabad árusítani. Nem sokkal ezután feloszlatták a Hungarista Mozgalom akkori pártját, lefoglalták és elkobozták vagyonát, lepecsételték a budapesti Andrássy út 60. szám alatt levő székházat, internálták a párt és a mozgalom nevesebbjeit – például Dr. Kerekes Bélát – és a mozgalom tagjaival teltek meg a nagykanizsai és kistarcsai internálótáborok. A vak is látta, hogy valami készülődik. Szálasi Ferenc a szegedi Csillag börtönben töltötte három évi büntetését s ugyanott, ugyanolyan időtartamra elítélve szenvedett Málnási Ödön is. Akiket nem internáltak, azok ellen Töreky Géza, a Magyar Kir. Kúria reakciós beállítottságú elnöke soron kívül, egymás után hozta az 1921. III. tc. szerinti ítéleteket, amely törvényt annakidején a kommunisták ellen hozták s ami annyit jelentett, hogy akit a fenti paragrafus alapján elítéltek, az nem lehetett sem képviselő, sem újságíró, az rákerült a magyar reakció által felállított tilalmi listára. Amikor mindez megtörtént, akkor váratlanul kiírták az országgyűlési képviselőválasztásokat. A Hungarista Mozgalom pártja megszűnt, de maga a mozgalom tovább élt és megpróbálta a lehetetlent, hogy felvegye a harcot a pünkösdre kiírt választásokon.

A pártfeloszlatáson, a lapbetiltáson, a letartóztatásokon túl azonban még ott ágaskodott az újabb veszély: – az elég magasan megállapított és a jelöltséghez szükséges kaució letétele. Ez annyit jelentett, hogy minden egyéni listán indulónak 2 000, a megyei listán indulónak pedig 5 000 békepengőt kellett letétbe helyeznie. A párt vagyonát azonban elkobozták s a több, mint 250 kerületben állítandó jelölt elfogadtatásához, az egyéni és lajstromos listákhoz megközelítőleg egymillió pengőre lett volna szükség. Pénz azonban nem volt. De nem volt még párt sem. Az utóbbi hiányt Hubay Kálmán oldotta meg, aki a Magyarság Hunyadi János úti szerkesztőségében összehívta a mozgalom még szabadlábon lévő vezetőit és megalakította a Nyilaskeresztes Pártot. A bejelentéshez két országgyűlési képviselő és további három aktív és passzív szavazati joggal rendelkező egyén kellett. Így alakult meg a Nyilaskeresztes Párt, amelynek öt első tagja: Hubay Kálmán, Haám Artúr, Csia Sándor, Fiala Ferenc és Mokcsay Dezső voltak. Tekintve, hogy a beadvány minden követelménynek megfelelt, a belügyminiszternek jóvá kellett hagynia a párt megalakulását. Amikor ez megtörtént, jött az igazán nehéz feladat megoldása: a kaucióhoz szükséges összegek előteremtése. A Hubay Kálmánból, gróf Széchenyi Lajosból és Fiala Ferencből álló pénzügyi bizottság végigzarándokolta a keresztény beállítottságú bankokat, nem hagyván ki a német érdekeltségű Wiener Bankverein budapesti vállalatát sem. A válasz azonban mindenütt elutasító volt. Hogy az akkori rendszer milyen kémhálózattal vette körül a Hungarista Mozgalmat, azt legjobban bizonyítja, hogy Hetényi Imre főkapitány alig pár órával a német érdekeltségű banknál tett látogatás után azonnal jelentette Teleki Pál miniszterelnöknek. Hogy milyen negatív volt az eredmény, azt persze nem tudhatták, de az a tény, hogy a párt három vezetője belépett egy német érdekeltségű pénzintézet kapuján, elegendő volt hozzá, hogy a választások után Teleki Pál miniszterelnök a tőle megszokott körmönfont parlamenti beszédben azzal vádolta a pártot és mozgalmat, hogy a választások során idegen pénzeket vett segítségül. Az idegen pénzek meséjét azonban sem Teleki, sem mások nem tudták konkretizálni, mert a Nyilaskeresztes Párt az egész választási harcot a mozgalom tagjaitól kapott fillérekkel küzdötte végig. Pénz hiányában mindössze 60 kerületben tudott csak jelöltet állítani, pedig milyen más lett volna az eredmény, ha mind a 250 kerületben indulhatott volna!...

Azután megkezdődött a választási harc s amíg az ellenzéki oldalon álló Független Kisgazda Párt és Szociáldemokrata Párt jelöltjei teljes kormánytámogatást kaptak, addig a Nyilaskeresztes Párt jelöltjei ellen a legkegyetlenebb hidegháború folyt. A II. Magyar Köztársaság később palástos hóhérnak nevezett elnöke ezen a választáson a szeghalmi kerületben indult és Keresztes-Fischer belügyminiszter a kormánypártban utasításként közölte, hogy Tildy Zoltánnak a kormánypárt nem állít ellenjelöltet. (Így sikerült csak kibuktatni a Hungarista Mozgalom egyik legmarkánsabb vidéki vezetőjét: a debreceni páncéloscsatában hősi halált halt Koppányi Imre tanárt.) Így került be annak idején a Parlamentbe a később oly véres trófeákat gyűjtő Tildy Zoltán. Amíg a kormánypárt vagy a Független Kisgazda Párt szabadon és bántatlanul végezhette propagandáját, addig a furfangos szolgabírói leleményesség Mikszáth Kálmán tollára való indokokkal utasította vissza a hungarista választási beszédek iránti kérelmeket. A hatvani járás 17 községében a kormánypárt jelöltje nyolcvannégy beszédre kapott engedélyt, ugyanakkor a Nyilaskeresztes Párt jelöltjének mindössze négy gyűlés tartását engedélyezték. Negyvenhét kérelmet a humor birodalmába tartozó indoklással utasítottak vissza. Hol egy tűzveszélyes kazal volt túlságosan közel a gyűlés színhelyéhez, hol a szomszéd házakban fekvő betegek nyugalmát zavarta volna az összejövetel. Így volt ez szerte az országban. Talán csak Budapest volt kivétel, ahol a közhangulat nyomása alatt nem lehetett azt a kertek alatti választási terrort folytatni, amit a vidéken. Így zajlott le a magyar fővárosban a híres tattersaali gyűlés, ahol több, mint húszezer ember hallgatta végig az azóta kivégzett Hubay Kálmán „Szegedről jöttem...” kezdetű híres beszédét. Szálasi Ferenc akkor a szegedi Csillagbörtön lakója volt. Hasonló tömegek vettek részt a Városi Színházban tartott gyűlésen is, ahol Hubay Kálmán, Kovarcz Emil, Csia Sándor, Dr. Vágó Pál, Temesváry László és Fiala Ferenc szóltak az összegyűlt ezrekhez. Azután következett a „Néma Hét” és május 29-30-án lezajlottak a választások, amelyek olyan sikert hoztak a szélsőjobboldal számára, ami nemcsak a baloldalt, hanem a kormánypártot is megdöbbentette. A kétszázötvenegy-néhány mandátumból a Nyilaskeresztes Párt és a többi nyilaskeresztes frakció 51 mandátumot szerzett, a szociáldemokraták és a Kisgazda Párt 7 mandátumával szemben.

Hogy ebben az időben melyik oldalon állott a magyar ipari munkásság, azt az úgynevezett budapesti „vörös övezet” mutatta a legjobban. Csepel, Pesterzsébet, Újpest és a többi munkások lakta városrészekben régi kipróbált szociáldemokrata képviselők buktak meg az ismeretlen nevű nyilaskeresztes jelöltekkel szemben.

Pedig a zászló: Szálasi Ferenc börtönben volt, s az alig pár hónapos Nyilaskeresztes Párt pénzügyi viszonyai távolról sem engedtek meg olyan választási propaganda kifejtését, amilyent a többi pártok végezhettek a választások során. Pár héttel később összeült az új országgyűlés. A képviselőház elnöki emelvényétől balra levő padsorokban Hubay Kálmán vezetésével megjelentek a hungarista zászló alatt győzött követek, szám szerint 51-en. Ezt az 51 embert a magyar nép titkos akarata küldte a Parlamentbe, mert az új Magyarországért folyó harcában attól az embertől remélt és várt már csak valamit, aki akkor darócruhás foglya volt a szegedi börtönnek.

De az új országgyűlés pártok szerinti megoszlása nem fedte a teljes valóságot, hiszen a Keresztes-Fischer-féle választási praktikák labirintjában nehéz volt az igazság útja. A választások után összeállított statisztikai kimutatás szerint ez az 51 képviselő az összes szavazatok 42%-át kapta, tehát ennek alapján nem 51, hanem 105 hungarista képviselőnek kellett volna bekerülni a Parlamentbe. De az eredmény így is meglepetésszerű volt és nem érdektelen, ha kissé bővebben foglalkozunk azokkal a módszerekkel, ahogyan ezt az eredményt az utolsó óráit élő magyar reakció nullifikálni akarta.

Az 1930-as évek végén az akkori államrendőrség politikai osztályának vezetője Hetényi Imre főkapitányhelyettes volt. Hogy hogyan került erre a magas posztra, az mind a mai napig kideríthetetlen. Származására nézve félzsidó volt. Keresztlevele szerint zsidó anyától és keresztény apától származott. Fiatal korában rendőri riporter volt, majd rövid ideig polgári lapoknál dolgozott, mint ▶

▶ politikai tudósító s azután egy szép napon őt nevezték ki a politikai osztály vezetőjévé. Hogy ki állott mögötte, azt nem tudta senki, viszont mindenki félt tőle. Feladatát ragyogóan látta el, amennyiben mindent tudott, ami akár a bal-, akár a jobboldalon történt. Ellenőrizte magukat a minisztereket is és ha valamelyik közéleti nagyság kegyvesztett lett a várban, akkor nemcsak közéleti szerepléséről, de az illető privátéletének legapróbb mozzanatairól is pontos tájékoztatást tudott adni. Pontosan tudta például Bethlen István miniszterelnöknek minden külföldi útját, ismerte a családtagok viszonyait, tudta, ki milyen jogtalan pénzeket kapott és szerény szobájában ott volt az egész akkori Magyarország lelki fényképe. Ő volt a magyar Fouché, mint a pók, úgy szőtte hálóját és megbízottai mindenütt ott voltak. Egyszerű hírekért saját kezűleg adott át öt vagy tíz pengőt, de miniszteri szeretők ennél sokkal hatalmasabb baksisért jutatták el Hetényihez információikat. Ha úgy kívánta a helyzet, pillanatok alatt leleplezett egy soha meg nem történt kommunista lázadást, vagy szabotázsakciót s annak részleteit az irányított sajtó rendelkezésére bocsátotta. Amikor a Hungarista Mozgalom túlságosan meleg kezdett lenni az akkori Magyarország felelős urainak, mi sem természetesebb, mint hogy ismét Hetényihez fordultak.

1939 elején Budapesten valaki bombát dobott a Dohány utcai zsinagógából kiözönlő emberek közé. Az eset óriási feltűnést keltett s a lapok azonnal arra a megállapításra jutottak, hogy a merényletet a Hungarista Mozgalom tagjai követték el. Bizonyíték nem volt, de igen sokan természetesnek találták, hogy egy zsinagóga elleni merényletet csakis szélsőjobboldali elvet vallók hajthattak végre. Később kiderült, hogy ez a merénylet csak bevezetője volt a két hónappal később kiírt választási küzdelemnek. A „merényletet" az illetők ügyesen készítették elő, amennyiben annak sem halálos áldozata, de még csak sebesültje sem volt. A katonai szakértők a tömeg közé dobott kézigránátrepeszekből megállapították, hogy a gránátból kiszedték a töltetet, ami azt bizonyította, hogy a merényletnek inkább ijesztő, avagy – helyesebben kifejezve – propaganda jellege volt. Az akkor még teljes virágjában levő baloldali sajtó persze megértette a jelt és a vádak egész seregét zúdította a Szálasi Ferenc vezetése alatt álló Hungarista Mozgalomra. A kormányzat ezúttal teljesítette a mesterségesen felidézett „közhangulat követelését" és a Dohány utcai „merénylet" nagyban hozzájárult ahhoz, hogy Keresztes-Fischer Ferenc belügyminiszter feloszlatta a Hungarista Mozgalom akkori pártját, lefoglalta vagyonát, sőt azon túlmenően internáltatta annak sok száz tagját. De a választásokról még mindig nem esett szó. Kissé furcsa volt, hogy az üggyel kapcsolatban nem történtek letartóztatások, aminek az volt az egyszerű magyarázata, hogy a rendőrség – *nem tartóztathatta le önmagát...*

1939 februárjában a mozgalom szolgálatában álló Összetartás című hetilap négy oldalon közölte a Dohány utcai zsinagóga-ellenes merénylet egész hátterét. A lap megállapította, hogy a bombát a merénylő – aki a merénylet alkalmával először és utoljára viselt zöld inget – Hetényi ügynökétől kapta. Az illetőt a merénylet előtt beléptették a VIII. kerületi pártszervezetbe, ahol azonban senki sem ismerte. Az Összetartás megírta azt is, hogy az illetőt Hetényiék azért nem állították bíróság elé, mert attól féltek, hogy a gyönge akaratú bérenc a keresztkérdésekre ügyetlen válaszokat ad, sőt, hogy mentse magát, elmondja annak egész hátterét is. A cikk az Összetartás hattyúdala volt, mert a megjelent lappéldányokat megjelenésük után azonnal elkobozták és egy héttel később a lap főszerkesztőjének kikézbesítették a lap végleges betiltását jelentő határozatot.

Ezt a Dohány utcai merénylet-színjátékot azért szükséges most megemlítenünk, mert az 1956. évi eseményeket követő években bizonyos amerikai és kanadai zsinagógák elleni merénylet kapcsán Klár Zoltánék és a többi baloldali sajtóorgánum ismét a „nyilasokat" emlegette és több cikkben hivatkoztak a Dohány utcai merényletre. A hungarista gondolat nem ismeri az erőszakot és eleve elutasít magától minden olyan kísérletet, amely a szellem eszközén túl brutalitással vagy terrorral van kapcsolatban. Tiszteli és megadja a megbecsülést minden vallásfelekezetnek, legyen az katolikus, református, mohamedán vagy zsidó. Hogy Szálasi Ferenc mennyire tiszteletben tartotta nemcsak a keresztény, hanem a zsidó vallásfelekezetet is, azt legjobban bizonyítja, hogy rövid, pár hónapos uralma alatt semmiféle merénylet nem történt a zsidó vallás, vagy a zsidó imaházak ellen. De ezen túlmenően a külföldre emigrált magyarországi zsidóság csak hálával emlékezhet meg Szálasi Ferencről, aki 1944 novemberében e sorok írójának jelenlétében utasította vissza Winkelmann budapesti SS főparancsnok azon követelését, hogy a csaknem háromszázezer főnyi pesti zsidóságot Németországba deportálják. Ha Szálasi Ferenc csak megközelítően is olyan lett volna, mint amilyennek a Himler Márton, Klár Zoltán sajtója lefestette, akkor Klár Zoltán sem szerkeszthetett volna újságot New Yorkban élete végéig és a budapesti ÁVH vezetőrétege is másképpen nézett volna ki.

A Dohány utcai zsinagóga-ellenes „merénylet" azonban visszafelé sült el, mert Budapest azon városok közé tartozott, amelyekben nem lehet titkot tartani. Pár nappal később már nemcsak a város, de az egész ország tudta az igazságot és tudták azt is, hogy az egész „merénylet" Keresztes-Fischer–Hetényiék által megrendezett propagandafogás volt. Ha valóban megrögzött és véreskezű antiszemiták hajtották volna végre, akkor nyilván nem hatástalanították volna a templomból kijövő tömeg közé dobott kézigránátot. De ettől eltekintve mondhatjuk, hogy egy-két gyerekes falra mázolt szövegtől eltekintve Magyarországon soha nem volt szervezett antiszemitizmus, soha nem volt zsinagóga-ellenes merénylet, ami a magyar nép politikai érettségét és minden vallást tisztelő meggyőződését bizonyítja. Amíg Lengyelországban, Romániában, Szlovákiában üszkös zsinagógafalak meredtek az égre, addig a sokat rágalmazott Magyarországon a vallásos zsidóság minden félelemtől mentesen tisztelhette a maga istenét. S mivel ez így volt, éppen ezért nevezhetjük a legnagyobb hálátlanságnak azokat az írásokat és különböző nyugati kormányokhoz szóló beadványokat, amelyeket Klár Zoltán és utódai küldtek és néha még ma is küldenek széjjel, akiknek fogalmuk sincs sem az általános humánumról, még kevésbé arról, hogy mi az magyarnak lenni és hogyan kell viselkednie egy magát magyarnak nevező emigránsnak? Ahelyett, hogy a lelkek megbékélését hirdetnék, a rágalmak özönével árasztják el az új hazát nyújtó államok kormányait. Ahogyan a választási propaganda-hadjárat szolgálatában álló Dohány utcai „merénylettel" kapcsolatban viselkedtek 1939-ben, éppen úgy viselkedtek külföldön a magyarsággal szemben. Ha valaki eredményesen öntözi a parlagi antiszemitizmus sárga virágait, akkor azt azok teszik, akik az előbb említett hazug rágalmakat és beadványokat megírják.

Minden rendőrség által rendezett bombamerénylet és egyéb választási propaganda-trükk ellenére is, ott ült az 1939. évi Parlament megnyitásakor az ötvenegy zöldinges képviselő. Az ülésrendezés során a valamikor 27 tagot számláló szociáldemokrata párt sorait foglalták el, balra az elnöki emelvénytől. Kissé paradoxul hatott a kép, hogy az úgynevezett szélsőjobboldali Magyarországot képviselő férfiak a szélsőbaloldalra kerültek. Ezeket a sorokat tulajdonképpen a szociáldemokraták számára tartották fenn, de azok a szabad választás ellenére is csak 5 mandátumot nyertek s egyetlen padsorba tömörültek a 7 mandátummal rendelkező és erős kormánytámogatást élvező kisgazdapártiakkal. A szociáldemokraták igen csendesek voltak, mert még azt sem mondhatták, hogy nyílt választáson utasította el őket az ország népe, hiszen a választások – ezt el kell ismernünk – teljesen megfeleltek a titkos szavazás követelményeinek. A legnagyobb vereséget az úgynevezett pesti „vörös övezetben" szenvedték a marxisták, amennyiben régi fellegváraikból verték ki őket az őszintébb és igazabb új világot hirdető képviselők, akik a szegedi Csillag Börtönben ülő Szálasi Ferenc nevét írták zászlajukra.

Amikor az ötvenegy nyilaskereszttel díszített képviselő bevonult a Duna-parti gótikus épület üléstermébe, akkor nemcsak a teremben jelenlévők, hanem az egész ország is őket figyelte. A győzelem szinte hihetetlen volt. Szemben a zöldingesekkel terpeszkedett a kormánypárt majdnem kétszáz fős társasága. Régi és öreg csáklyások, kipróbált mandátumszerzők néztek farkasszemet az új jövevényekkel. A régi Magyarország állott szemben az új Magyarországgal.

A régi, illetve annak a bizonyos régi Magyarországnak a képviselői alapjában véve nem voltak rosszak, csak egy másik világot jelentettek és nem értették meg az országot. Jogászi fondorlatokkal, imitt-amott a hatalomra is támaszkodva szerették volna megőrizni a régi rendet és a régi főszolgabírói Magyarországot. A vezérük: Teleki Pál gróf ült a miniszterelnöki székben és vastag, sokdioptriás szemüvege mögül, alig észrevehető módon figyelte a magyar parlamenti élet novíciusait. Az ő személyisége szinte szintézise volt a régi Magyarországnak. Főiskolai tanár, európai hírű geológus és vérbeli arisztokrata volt egyszemélyben. Ennek a két különös emberfajtának minden jó és rossz tulajdonságát magával hozta akkor is, amikor a kormányzó kérésére szerepet vállalt a politikában. Pedáns tanár volt és gőgös arisztokrata. Ő nem beszélt a néppel, csak leereszkedett hozzá. Tudta, hogy családja és felmenő ősei becsületes és bátor szerepvivői voltak a magyar történelemnek. Ősei korrektségét és bátorságát magára nézve is kötelezőnek tartotta és azt hitte, hogy a maga módján valóban a legjobban szolgálja az ország ügyeit. De az ország nála a nagybirtoknál és a nagyvállalatoknál kezdődött és legfeljebb – népi vonalon – a cserkészmozgalomnál ért véget. Típusában hasonlított nagy elődjéhez, Gróf Tisza Istvánhoz. Lelkében ott hordozta annak minden férfias karakterét, a mai politikai életben már ritkán látható bátorságát, de minden hibáját is. Mindkettőjüknek erőteljesen előreugró álluk és erős jellemre mutató, szinte ajak nélküli, makacs, kemény szájuk volt. Az ilyen emberek tartották fenn az országot sok évszázadon keresztül. Utódaik azonban már belesüllyedtek a hagyományok túlzó tiszteletébe és nem értették meg a kor követelményeit. Pedig Teleki Pál minden tömegmegvetése ellenére is ismerte a tömeget, tudott vele játszani már csak azért is, mert mélyen lenézte és megvetette azt. Okos volt. Órákig tudott beszélni anélkül, hogy mondott volna valamit.

Az 1939. évi parlamenti ülések első heteiben figyelmét a nyilaskeresztes képviselőkre koncentrálta, éberen figyelt és mérte a felszólalók tudását és erejét, hogy kiismerje és azután – kirekessze őket a parlamenti életből.

Amikor Horthy Miklós kormányzó a választások után a „nyilas" képviselők előretörése miatt szinte felelősségre vonta, akkor Teleki a maga fölényes, arisztokratikus módján megígérte a kormányzónak, hogy rövid időn belül szétszórja az egész „mezei társaságot". Ez részben sikerült is neki, részint erőszakkal, részint az újonnan bekerült ötvenegy szélsőjobboldali képviselő heterogén összetétele miatt. Ma már őszintén írhatunk ezekről a dolgokról és senki ellen nem követünk el kegyeletsértést, ha megírjuk, hogy az ötvenegy képviselő között alig egy tucatnyi volt, aki kellő szellemi fegyverzettel lépte át a magyar törvényhozás küszöbét. Az agyafúrtan gondolkodó rendszer egyik legnagyobb eredménye volt ez. Már jóval a választások előtt az 1921. 3. tc. alapján egymás után hozták a kisebbnagyobb ítéleteket, amelyek lényege az volt, hogy az ezen törvénycikk alapján elítéltek nem lehettek sem képviselők, sem városi tanácstagok és – végül, de nem utoljára – még újságírók sem.

Pontosan lemérték a szélsőjobboldalon szereplő egyének szellemi képességeit és azok szerint jártak el velük. Ha valaki azonban mégis bejutott a képviselőházba, akkor a magyar alkotmány paragrafusai mindig módot adtak rá, hogy az illetőt megfosszák a mandátumától. Ezért figyelt Teleki és a mellette ülő Keresztes-Fischer belügyminiszter oly éberül az első napokban. A tervet már régen megcsinálták, csak végre kellett hajtani.

(Folytatjuk)

Hungarista Tájékoztató kiadása 1986

CSALÁSSAL VISELJ HÁBORÚT

Izrael kémszövetségének, a Moszadnak a mottója egy volt moszad-ügynök, Victor Ostrovsky szerint: „Csalással viselj háborút."

Ez a mottó többet ír le, mint a világ legkönyörtelenebb és legrémisztőbb gyilkos kémszervezetének működési módját. Valójában egy egész faj életformáját írja le. Ezt fontos megérteni, mielőtt remélhetjük, hogy megértjük a zsidók teljes szerepét a nemzetek és a világ ügyeiben.

Egy faj furcsa alapelve, amely örökösen hadban áll a világ többi részével. Nehéz megérteni sőt fölfogni is. Ha egy ilyen alapelvet megvizsgálunk, és elkezdjük a tényeket megszűrni, könnyen még jobban összezavarodhatunk. Egyrészt látjuk az Ószövetségi parancsokat, amelyeket törzsük Istene a hébereknek prófétáikon keresztül kiad, s amelyek szerint minden goj nemzetet – amelyet csak tudnak – ki kell irtani. „Irts ki minden népet, amelyet Isten alád rendel. Nem szabad, hogy szemed sajnálja őket... Senkit sem hagyj életben, aki lélegzik."

Hasonlóan vérszomjas parancsok oly gyakran ismétlődnek a zsidók szent könyveiben, hogy csak azt tudjuk feltételezni: ezeket komolyan kell venni. A történelmi tények azt sugallják, hogy a régi időkben a zsidók komolyan vették vallásukat: Az emberiség gyűlölői voltak mindenütt és mindenhol, és emiatt minden nép megvetette őket, amelynek körében éltek.

Másfelől a modern amerikai zsidó a humanizmus köntösébe menekül a hadviseléstől, és minden állampolgárt, sajátmagát is beleértve, arra biztat, hogy szereljen le, hogy városaink utcáit szebbé és nemesebbé tegye. Nemcsak az amerikai fegyverellenőrzés hajtóerejét jelentik a zsidók, de minden olyan pépes jótékonysági mozgalomét is, amelyek általános célja a nemzetek közötti ellenségeskedés csökkentésétől a homoszexuálisok működésének az eltűréséig terjed.

Hol a magyarázat erre a látszólagos ellentmondásra?

Az USA Kongresszusában az a zsidó, aki a növekvő gyilkolási statisztikát idézve azt követeli, hogy a kormány kobozzon el minden magánkézben levő fegyvert, megcsal minket szándékait illetően? Ha békéről és lefegyverzésről beszél, valójában a gojok elleni háborúra gondol? És mi van a szítóban gondosan megrajzolt zsidóval, aki nemes és védekező áldozata a vakbuzgóságnak, akit állandóan üldöznek, de aki sohasem üldöz másokat? Akkor ez csalás? És ha az, akkor ez szükségszerűen azt jelenti, hogy a zsidó jóságos és ártatlan álarca mögött egy dörzsölt prédikátor rosszindulatú arca rejtőzködik? Talán minden vérszívó zsidó csaló, mint pl. Ivan Boesky vagy Michael Milken mellett van zsidó jótevője is az emberiségnek, mint a pólió vakcina felfedezője, Jonas Salk, és minden véreskezű zsidó gengszter, mint pl. Ariel Sharon, Meyer Lansky vagy Yitzhak Shamir mellett ott van a Béke-Nobeldíj zsidó nyertese, mint pl. Menachem Begin, Henry Kissinger vagy Elie Wiesel. Vagy akkor is becsapnak minket, amikor a Salkokra és a Kissingerekre hivatkozva arra kérnek bennünket, hogy ne ítéljünk el minden zsidót néhányuk bűnei miatt?

Csalással viselj háborút.

Ez a parancs azt jelenti: „Ha nem tudod elkerülni, viselj háborút, mert jobb az esélyed a nyerésre, ha ravasz vagy."? Vagy azt jelenti: „Viselj hadat és csalj."?

Az erre a kérdésre adott válasz fontos. Ha az első igaz, ha tehát a zsidók egészében nem rosszindulatúak, ha szakítottak ószövetségi hagyományaikkal és nem érzik úgy, hogy faji küldetésük az összes többi nép megsemmisítése, hanem csupán úgy gondolják, hogy ha meg kell védeniük magukat, akkor minden eszköz használata jogossá válik (a csalást is beleértve), akkor élhetünk velük ugyanazon a bolygón, bizonyos távolságra tőlük. Nem kell szeretnünk őket, vagy egyetértenünk eljárásaikkal, de láthatjuk annak a lehetőségét, hogy békésen együtt éljünk, ha a népek különválasztása megvalósult.

Ha a választ keressük, tartsuk észben, hogy a csalás maga is ellenségeskedés. A rendszeres csalás azonos a háborúval. Ha fölfedezzük, hogy a zsidók (egészükben, nem csak néhány csaló közülük) szándékosan és rendszeresen hosszabb idő óta becsap minket bármiben, akkor arra következtethetünk, hogy ők a köztünk levő kapcsolatot háborúnak tekintik, és ennek megfelelően kell rá válaszolnunk.

Ennek a kérdésnek a megvizsgálása az egyetlen út a világos válaszra. Hogyan állapítjuk meg, hogy valaki háborút visel ellenünk? Ha nyíltan hadat üzen nekünk és utána elkezd ránk lőni és minket bombázni, akkor világos a dolog. De ha csalási elvét követve azt hangoztatja, hogy nem áll hadban velünk és csak a mi érdekeinkben cselekszik, nehéz eldönteni, hogy a kár, amit nekünk okoz, szándékos-e vagy véletlen.

Tegyük fel, hogy úgy intézi, hogy tevékenysége kevésbé nyilvánvalóan károsítson minket, mintha lőne ránk vagy bombázna bennünket – pl. színesek hordáit hozza országunkba, a faji keveredés akadályait társadalmunkban letöri, az engedékenységet bátorítja, intézményeinket aláaknázza, kulturális bolsevizmust hurcol be, miközben azt állítja, hogy ezek a jelenségek nem károsak. Ha gyakorlatiasabb nép lennénk, jobban figyelnénk arra, hogy mit tesz a zsidó, mint arra, hogy mit mond. Nem aggódnánk a szándékait illetően, hanem jelenléte hatásán ítélnénk meg és ennek megfelelően cselekednénk. Sajnos sokan vannak, akik nem tudnak anélkül jó lelkiismerettel állást foglalni a zsidó ellen, hogy tudnák, mi van a lelkében – és a zsidó tudja ezt. El kell csípnünk, amikor szándékosan hazudik nekünk, rendszeresen becsap minket. Csak ha elcsípjük, tudjuk bizonyítani, hogy szándékai ellenségesek.

Ezért olyan fontos nekünk a 'holocaust' mítosznak és annak megfejtése, hogy miért ragaszkodik a zsidó gyárának minden hazugságához.

A zsidó tevékenységének összefüggéseiről kell képet alkotnunk. Látszólag minden, amit tesz, ártalmas számunkra. Túlzás nélkül állíthatjuk, hogy amikor a zsidó állást foglal egy új témában, helyünk a másik oldalon van. Mindenki, aki bármilyen zsidó írásművet olvasott már, pl. a zsidók zsidókról írt munkái közül, észrevehette, hogy a hagyományos zsidó jellem, ha bármiről el kell határoznia magát, a gojok tesznek, azt kérdezi magától: „Jó ez nekünk zsidóknak?" Ez csodálatra méltó mindenkiben, gojban és zsidóban: mindig a saját faja, a saját törzse érdekli első sorban. A zsidó író gyakran kissé lefedi ezt azzal, hogy lehet, hogy ez nem divatos és szűklátókörűnek látszik, de azért megbocsátható, mert a zsidókat keserű tapasztalataik óvatossá teszik mindazzal szemben, amit egy goj tesz. Az természetes, hogy ugyanez az író egy goj részéről hasonló viselkedést teljesen megbocsáthatatlannak tekintene, azaz ha az megkérdezné: „Jó-e ez a fehér fajnak, a gojoknak?" Egy ilyen jellemet csak a gonosztevő szerepében lehetne elképzelni. És amit mi sohasem olvasunk a zsidó irodalomban, az az, hogy a zsidó megkérdezné: „Rossz ez a gojoknak?" Kimondatlanul ugyan, de a jelek szerint ez a szempont fontos szerepet játszik a zsidó elvek megismerésekor.

Lehet, hogy számukra ez ugyanannak a dolognak más módon való kimondása – pedig nagyon gondosan ügyelnek e kimondás mellőzésére. Legalábbis a második világháború óta, azelőtt néha úgy gondolták, hogy a gojok nem tudnak olvasni és eléggé pimaszok lenni. 1924-ben például a híres zsidó újságíró, Maurice Samuel, egy sorozat komoly zsidó könyv írója és zsidó szervezetek díjainak nyertese, azt írta a „Ti gojok" című könyvében: „Mi zsidók, a pusztítók, örökre pusztítók maradunk. Semmi, amit tesztek, nem elégíti ki igényeinket és szükségleteinket. Örökre pusztítani fogunk, mert mi a saját világunkat akarjuk, Isten világát, amelyet ti nem tudtok fölépíteni."

Még itt is csalás van, mert a pusztítás szándékát alázatosságnak ábrázolja.

Gondoljunk azokra a hatalmas demográfiai és szociális változásokra, amelyeket a második világháború után tapasztalunk. 1941-ben az Egyesült Államok gyakorlatilag fehérek országa volt. Voltak feketék és egyéb színesek, de ezek a fehér lakóhelyeken, iskolákban, szórakozóhelyeken és a legtöbb munkahelyen nem voltak észrevehetők. A politikai határozatokra, a közerkölcsre vagy a nemzeti kultúrára nem volt észrevehető hatásuk. A vegyesházasságok törvénytelenek voltak a legtöbb államban és nagyon ritkák. Amerika városainak utcái éjjel és nappal biztonságosak voltak. Nem volt kábítószer-probléma. A marihuána, heroin és a többi kábítószer használata majdnem teljesen a feketékre és latinokra szorítkozott, az ő saját, különálló területükön. A fehérek között a tizenévesek terhessége olyan ritka volt, mint a homokosok nyilvános szereplése. Az iskolák rendesek, fegyelmezettek és biztonságosak voltak.

Amerikának természetesen megvoltak a problémái. A fehérek, akkor is, ha saját sorsukat maguk irányítják, nem angyalok. Mohóság, aljasság, babonák és butaság volt sok szociális és kulturális betegség forrása. A demokráciában a korrupció elkerülhetetlen, eléri a politikai vezetőket és a magas állású tisztviselőket. A feketék és más színesek, noha láthatatlanul és erőtlenül, de csupán egy gennyes sebet képviseltek, amivel idővel számolni kellett.

De az ország még fehér volt, és minden jel arra mutatott, hogy az is marad. A háború előtti években a bevándorlás az Egyesült Államokba európai fehérekből állt, számuk ötszöröse volt az ázsiai és latin amerikai bevándorlókénak. Amerika problémái megoldhatóak voltak, és a nyugati civilizáció útjai járhatóak, tisztíthatók és megújíthatók. Továbbá Németországban egy ember megmutatta fajának azt az utat, amelyen haladva megmenthetí önmagát.

Erre válaszként a nyugati világ nagy része háborúba ment, hogy ezt az embert, munkáját és követőit megsemmisítse. Eszméit és tanításait megátkozták, és az utána jövő fél évszázadot a háborús mészárlás és pusztítás igazolására fordították azzal, hogy eszméit és tanítását átkozták.

Azt tanította, hogy a fehér faj hivatott a legtöbbre és alapvetően felsőbb színvonalat képvisel, mint a nem fehér fajok pl. kultúraalkotó képességénél fogva. Így a nem-fehérek szociális és gazdasági szintjének emelése a fehérek hátrányára a háború utáni legfőbb cél lett.

Azt tanította, hogy a fajok keveredése bűntény a természet ellen, hogy fajunknak törekednie kell génjeink tisztántartására. Viszont a faji keveredés a háború után sajnálatosan divatos lett. Az iskolásokat buszoztatták, hogy keveredjenek az iskolákban, a lakásépítési törvények a keveredést irányozták elő, a fajkeveredés elleni törvényeket hatályon kívül helyezték és a bevándorlási törvényeket úgy módosították, hogy színesek áramlatát hozzák az országba.

Azt tanította, hogy a fiatalok önfegyelme, akaratereje és önellenőrzése a nemzeti oktatási rendszer legfontosabb föladata, így a háború utáni Amerikában a fegyelem elítélt szó lett, és az engedékenység lett a szabály. Azt tanította, hogy éppúgy, ahogy a fajok különböznek képességeikben, az egyének is különböznek a fajon belül, és hogy egy egészséges és haladó társadalom intézményeinek figyelembe kell venniük a társadalom tagjainak egyenlőtlenségét. Következésképpen a háború utáni Amerikában az egyenlősdi lett az új vallás és a kormány célja is.

A legjobbak és legokosabbak kiválasztása iskoláinkban és másutt, elismerésük és tehetségük fejlesztése, hogy a vezetői létrán előre haladjanak, sőt, annak elismerése, hogy némelyek tehetségesebbek, mint mások és többet adhatnak a társadalomnak, tabutéma lett.

Azt tanította, hogy a férfi és nő között egészséges és egymást kiegészítő kapcsolat az ideális, a férfi a kereső és védő, a nő pedig legyen nevelő. Az új német társadalom családközpontú volt, törvényei védték és erősítették a családot és segítették abban, hogy egészséges gyerekeknek megbízható környezete legyen.

Ezért miután munkáját megsemmisítették, a győztesek a nemi kiegészítő szerepet 'elnyomó'-nak nevezték és a nőket kihozták otthonukból a munkahelyekre, a gyerekeket pedig napközben gondozóhelyekre tetették. A nem szerinti szereposztás hivatalosan nemkívánatos lett sőt törvényellenes, a nőknek még a katonai szolgálatot is lehetővé téve. A nőmozgalom és a homoszexualitás a kormány támogatásával felvirágzott. Ma látjuk ezeknek a háború utáni irányzatoknak a következményeit, és nyilvánosan olvasható iratok bizonyítják, hogy zsidók voltak a felbujtói és propagálói a fenti irányzatok mindegyikének, kivétel nélkül.

Természetesen bőségesen voltak a zsidóknak nem-zsidó cinkosaik. A bevándorlási törvény háború utáni változtatásáért a brooklyni zsidó képviselő, Emanuel Celler volt felelős, aki a kormány jogi bizottságának volt sok évig elnöke. Celler az 1965-ös bevándorlási törvény támogatótársának a Massachusetts-i goj szenátort, Edward (Teddy) Kennedyt választotta. A 'polgári jog' forradalmárai, akik ülősztrájkok és békemenetek szervezésével lettek az 50-es években ismertek, az 1950-es és 1960-as években finanszírozásukat, jogi segítségüket és médiatámogatásukat zsidóktól kapták, de az elvtelen és rendkívül korrupt goj cinkostárs, Lyndon B. Johnson, először parlamenti frakcióvezető (1955-1961) utána pedig elnök (1963-1968), támogatása nélkül a törvényhozói puccsok sorozata, amelyek a forradalmárok szabályait az állam törvényeivé tették, nem lett volna olyan könnyen keresztülvihető.

Az nem igaz, hogy zsidók tankokkal és gépfegyverekkel kényszerítették útjukat Amerikára és a húzódozó árjákat arra kényszerítették, hogy állva figyeljék, hogy hogyan semmisítik meg civilizációját és korrumpálják faját a szemita hódítók. Az áldozat kezdettől fogva együttműködött a támadókkal minden fokon: A primitív bibliaolvasókat saját tanítóik tanították arra, hogy a zsidók 'Isten kiválasztott népe', és nekik ellentmondani szerencsétlenséget hoz. A korábbi keményen dolgozó és határozott alapítók eltompult, öntelt utódai, akiket a szórakozás és izgalomvágyuk vonzott azokhoz az új divatú eszmékhez, művészethez, zenéhez, amelyeket bőbeszédű idegenek hoztak magukkal, pénz- és hatalom-éhes megalkuvók voltak az üzleti életben, és az oktatásban és a kultúra terén készen álltak arra, hogy a visszataszítóan rámenős de csodálatra méltóan jól szervezett idegenek oldalára álljanak, miután ezeknek az idegeneknek elég hatalmuk volt, hogy megfelelő ellenszolgáltatást ajánljanak föl. És természetesen politikusok, a demokrácia elkerülhetetlen férgei, akik az ördöggel is szövetkeznének, ha úgy gondolják, hogy ez nekik személyesen ideiglenesen előnyökkel jár.

Világos, hogy ha eljön a takarítás ideje, a saját kertünkben több lesz a tennivaló, mint más fajok kertjében. A figyelmetlen megfigyelő azt is gondolhatná, hogy a zsidók nem felelősebbek társadalmunk jelenlegi rossz irányaiért, mint a saját legrosszabb elemeink. A megalkuvók csak arra várnak, hogy gyöngeségeinkből saját előnyöket kovácsoljanak. Azért erőltették határaink megnyitását a harmadik világnak, mert hosszú távú tervükben fajunk elcsökevényesítése szerepelt, vagy csak fajunk mohó és felelőtlen elemeivel értettek egyet, akik a munkát olcsóbbá akarták tenni? Ők voltak-e az alapvető támogatói a festészet és zene romboló irányzatainak, hogy elválaszszanak bennünket kulturális hagyományainktól és így zavarják össze azonosságunk iránti érzékünket és könnyebben meghódíthatóvá tegyenek bennünket, vagy egyszerűen csak azért, mert észrevették az esztétikai képességek hiányát a vevők tömegeinél és mohón minél több mindent szerettek volna a balekoknak eladni? A szórakoztató ipar irányítását arra használják, hogy támogatást nyújtsanak a homoszexuálisoknak, a nőmozgalomnak és a fajok közötti nemi kapcsolatoknak, és ezzel gyengítsenek minket előkészítve lemészárlásunkat, vagy egyszerűen megpróbáljanak társadalmunk degeneráltabb elemeinek kedvében járni és azokat így vevőjükként megnyerni?

A figyelmetlen megfigyelőt az ilyen kérdések zavarba ejthetik. A figyelmesebb ▶

▶ megfigyelő megjegyzi a részleteket, a különlegességeket és az általánosságokat, és megérti, hogy azok a részletek, egybevetve, nem egyszerű megalkuvás részei, hanem egy csalás által vívott háborúéi.

A háború utáni bevándorlás színének a feketéről barnára és sárgára változása a mezőgazdasági munka költségét tette olcsóbbá, de a zsidók nem farmerek, és nehéz belátni, hogy hogyan várhatnak előnyt ebből a változásból. A nem-fehér bevándorlók beáramlása más munkák költségeit is olcsóbbá tette – a vendéglői alkalmazottakét vagy az építőipari segédmunkásokét – de ennek az életfontosságú zsidó üzletekre való kihatása a legjobb esetben is gyenge.

Az nem kétséges, hogy a kulturális zavar nagyon nyereséges a zsidóknak. A könnyű műfaj minden válfajának irányítása a kiállításoktól a hanglemezekig minden termék üzlet nekik, amelynek vásárlásáról a közönséget meggyőzik. És mivel még senki sem vesztett el egy fillért se azon, hogy alábecsülte a közízlés színvonalát, a zenei és művészeti színvonal szándékos zsidó lealacsonyítása tisztán a mohóság alapján érthető. De a különleges irányzatok nem.

A 'fogyasztói zene' termelésében és eladásában a második világháború óta az afrikai zene aránya túlhaladja az európaiét. Ötven éve, ha valaki a hanglemezboltba ment, a következő típusú zenét találta a 78 fordulatú hanglemezeken: klasszikus zenét, hill-billy zenét, amely a fehér amerikaiak népzenéje, ma bluegrass-nak nevezik és az általánosabb "country és western" címszó alatt fut, eredeti európai népzenét, az egyszerű keresztény fundamentalisták zenéjét ('gospel'), és számos más zeneszámot 'könnyűzene' címszó alatt. Az utóbbiban Stephen Foster számai mellett a zenei komédiásszínpadok bárgyú, vattaszerű számai is megtalálhatók voltak, amelyek akkoriban nagyon népszerűek voltak.

A zsidók már akkor is komoly állást építettek ki a könnyűzenében – Sigmund Romberg, Richard Rodgers, Oscar Hammerstein, George Gershwin, Jerome Kern, Irving Berlin – de legalább a legtöbb népszerű zene, ha zsidók is szerezték, az európai formákra alapozódott. A jazz (és a 'swing' és 'big band' formái, amelyekből kifejlődött), volt az egyetlen nem-fehér zene, amely a fehér vásárlókhoz eljutott és az áruknak egy kis részét tette ki. A zene 80%-a fehér volt forma és eredet szempontjából, a klasszikus zene erősen volt benne képviselve. A második világháború vége felé a jazz-befolyásolású könnyűzene fekete gyökereitől eltávolodva vegyes formákat vett fel és sokan inkább a fehérhez mint a feketéhez sorolták be.

A hosszan játszó hanglemez kifejlesztése, amely egy egész szimfónia hallgatását tette lehetővé lemezváltás nélkül, és a HIFI készülékek megnövelték az érdeklődést a klasszikus zene iránt. Ekkor a zeneipar vezetői bármilyen irányba léphettek volna. A legerősebb aktivitásukat egy fekete alapú irányzatba fektették: a rock and roll-ba.

A rock is fejlődött természetesen. Ma sok formája, amelyek némelyike messze ment fekete gyökereitől, uralja a könnyűzenét. És az ipar nagyjai elkezdtek egy másik, feltűnőbben néger típusú zenét támogatni: a 'rap'-et. Ma sokáig kell keresgélni, ha egy könnyűzenei üzletház lemezosztályán akár csak egy pár klasszikus-zenei kazettát akarunk találni. Európai népzene már csak néhány különleges cikkek üzletében lelhető fel. A nagyközönségnek szánt zene túlnyomó többsége nem fehér. A gazdasági demokrácia elmagyarázhatja részben, hogy a zene szerkezetileg megváltozott, ahogy az átlagos fogyasztó igénye is primitívebb lett. De világos, hogy támogatásuknak sok köze van ehhez az irányhoz. Miért választották az előállítók következetesen olyan irányokat, amelyek gyengítik és fölvizezik fehér kulturális eredetünket?

A nőmozgalom aktivistái, a homokosok, a fajkeveredés hívei természetesen és szívesen látják magukat a tv és a mozifilmek képernyőin, mint olyan emberek, akik erkölcsileg fölsőbb rendűek, mint a gojok fiatalabb nemzedékeinek példaképei. Talán azzal is megmutatják tetszésüket, hogy több terméket vásárolnak a Star Trek, True Colors, és más új tv-sorozatok hirdetőpartnereitől. De a nőjogi aktivisták, homokosok és kevertfajú párok a lakosságnak csak egy kis részét teszik ki a média mesterséges fáradozásai ellenére. Nem lenne gazdaságosabb a többséget megcélozni? Sok olyan normális fogyasztó van, aki lüktető undort érez, amikor egy tv-műsor arról próbálja meggyőzni, hogy az alkoholizáló, izzadó női katonák vagy rendőrök ugyanolyan 'normálisak', mint az olyan védőgátat építő bikák, akik kirohannak, hogy a műsor reklámozója által hirdetett sörfajtát megvásárolják. És biztosan több egészséges néző van, aki elnyomott undorral szemléli, amikor egy fehér nő megcsókol egy négert a képernyőn, mint olyan avantgard dilis, aki egy ilyen förtelemnek tapsikol.

Nem, a megalkuvás nem magyarázza meg a zsidók ártalmasságát. Kétségkívül megalkuvók. De megalkuvásuk túl következetesen romboló. Túlságosan csalhatatlan megérzésük van arra, hogy mi rossz a gojoknak.

Lehet-e viselkedésüket egy furcsa idealizmussal, a Közel-Kelet piacain és bazárjaiban 5 000 év alatt kifejlődött idealizmussal megmagyarázni s amely természetes lehet a számukra, de amely katasztrófához vezet az európai társadalomban és intézményekben? A kommunizmus támogatása a 19. század közepétől annak nemrég bekövetkezett összeomlásáig valóban az elnyomott proletariátus iránti szeretetükből és a szociális és gazdasági igazságosság iránti vágyukból fakadt, ahogy állítják? Őket elnyomták, mondják, és így természetes a szimpátiájuk az elnyomottak iránt. El fogják mondani, hogy azért támogatják a nőmozgalmat, a homokosok egyenlőségét, a feketék integrációját életünk minden részében, mert vallásuk ezt írja elő. A júdaizmus etikája az emberek egyenlőségéből indul ki és azt írja elő, hogy minden embert a jelleme alapján kell megítélni.

Kétségkívül voltak naiv, vak idealisták a kommunizmus goj propagandistái között, legalábbis azokban az országokban, amelyek a kommunizmust nem ismerték a gyakorlatban. A nagy amerikai író, Jack London volt ilyen, és lehet, hogy volt egy pár zsidó marxista idealista is. De csak olyan valaki, aki nem ismeri a kommunizmust, hiheti el, hogy azok, akik győzelmét Oroszországban vagy a háború után Kelet-Európában egyengették, csak a munkások igazságát keresték.

A zsidó állítás vizsgálatára, hogy a zsidóknak nagyobb az igazságérzete, mint más fajoknak, csak rá kell néznünk a világnak azokra a részeire, ahol ez az állítólagos érzék a legtisztább formájában lesz valósággá: Izraelben és az Izrael által elfoglalt arab területeken. Kérdezzünk csak meg egy palesztint a zsidó igazságszolgáltatásról!

A nőmozgalmat és a homokosságot a júdaizmus természetesen nem javasolja a zsidóknak. Továbbá, a Mózes-hit olyan faji vallás, amely híveit vérvonaluk alapján határozza meg és alapvetően magasabb rendűnek kiáltja ki őket minden más fajnál. Milyen ellentmondóak a gojoknak prédikált női jogok az ismert zsidó imádsággal: „Köszönöm Uram, hogy nem teremtettél gojnak, rabszolgának vagy nőnek", amelyet az ortodox hívők naponta elmondanak. A Talmudban, a hivatalos zsidó vallási könyvben ezer más utalás is van arra, hogy a zsidó teljesen fölötte áll minden más élőlénynek:

„Az eget és földet csak a zsidók kedvéért teremtették." (Vayikra Rabba 36) **„A zsidók emberek, de a gójok nem emberek. Ők csak állatok."** (Baba Mezia 114) **„Jehova a nem-zsidót emberi formában teremtette, hogy a zsidót ne állatok képében szolgálják. Következésképpen a nem-zsidó állat emberi formában arra van ítélve, hogy éjjel-nappal a zsidót szolgálja."** (Midrash Talpioth 225)

Ennyit a zsidó egyenrangúságról. A zsidók szerető gondoskodása az amerikai feketék iránt ugyanolyan csalás, mint a zsidók szeretete az elnyomott proletárok iránt pl. a bolsevik forradalom évfordulóin.

Ami a zsidónak valóságos szándéka, azt egy kivételes zsidó, Baruch Spinoza (mint a renegát Ostrovsky) hozta nyilvánosságra a XVII. században:

„A héberek szeretete országuk iránt nem csak hazafiság volt hanem alázat is és addig gyakorolták és ápolták azt mindennapi szertartásaikban, amíg, éppúgy mint gyűlöletük minden más nemzet iránt, teljesen perverz nem lett. Egy ilyen mindennapi kárhozat természetesen tartós gyűlöletnek lett a melegágya, amely mélyen beléjük ágyazódott. Mert mindenfajta gyűlöletek közül az a legmélyebb és legszívósabb, amely a legmélyebb alázatból vagy hitből ered és magát kegyesnek adja ki." (Tractatus Theologico-Politicus, 17. fejezet)

A zsidók szerepe és szándékait rúgója a nem-zsidó világban sokkal érthetőbb lenne, ha igazat mondanának és tényleg azt mondanák, amit gondolnak. De az egyenesség és kiszámíthatóság megsértené az alapvető szabályt: „Csalással viselj háborút." De a csalás egy magasabb fokán a zsidó következetlenség következetessé lesz. Szinte minden lényeges – szociális, kulturális, erkölcsi, vagy bármi más – kérdésben, ahol két álláspont van, mindkét oldalon találunk zsidókat, akik mindkét oldal szóvivői, egy különbséggel.

Gondoljuk meg: mielőtt Mihail Gorbacsov elindult volna a Szovjetunió feloszlatásának és a marxista tanokkal való leszámolásnak az útján, egy csaló és használhatatlan tanításnak és gyakorlati rendszernek a felszámolása útján, a kommunizmus alapvető védelmezői és vezetői a nyugaton zsidók voltak. És az volt egy csomó antikommunista szóvivő is.

A második világháború idején természetesen a kommunisták nem lehettek rosszak a nyugat cenzúrázott médiáiban, mert azt az embert segítettek elpusztítani, akitől a zsidó médiamesterek féltek. Így, amíg a szovjet hentesek hazafiak ezreit kínozták halálra a balti államok rendőrségeinek pincéiben és a lengyel katonatiszteket meggyilkolták a katyni erdőkben és környékükön, addig a zsidó kommunisták ellopták az amerikai atombomba terveit és teszteredményeit és szovjet kollégáiknak küldték el.

A háború végetértével a fehér amerikaiak észrevették, hogy a a kommunista szörnyeteg, amelyet Kelet-Európára uszítottak, őket is felfalhatja. Így ideje lett annak, hogy a zsidók bebiztosítsák maguknak a távlati győzelmet: A média elkezdett „felelős" antikommunistákat idézni (A „felelősök" azok voltak, akik nem említették, hogy zsidó rendszer ellen emelnek szót). Amíg a zsidó atomkémek, Julius és Ethel Rosenberg emléke túl friss volt és a zsidó kommunistaszimpatizánst, Robert Oppenheimert kigyomlálták Amerika atomkutatási programjából, a zsidó tudós, Edward Teller lett az antikommunizmus szóvivője. Ő és társai erős atomfegyverekkel bíró Amerikát akartak, amely ellent tud állni a Szovjetuniónak. Három évtizeddel később, miután a zsidók segítették a Vietkong kommunistáit a vietnami háború során, zsidó gyülekeztek a neokonzervatív mozgalomban, és azt javasolták, hogy erősítsék Amerikát, hogy megvédje Izrael érdekeit a Közel-Keleten a Szovjetunió arab barátaival szemben. Ezek gyakran ugyanazok a zsidók voltak, akik a vörösöknek tapsoltak egy vagy két évvel azelőtt. Ez tényleg összezavarta a gojokat.

Vegyük figyelembe: ha tojásfejűek bandája összegyűlik, hogy egy UKW rádióállomást támogasson, mint az európai kultúra egyetlen hordozóját az Afrikai rap és rock ritmusainak tengerében vagy az evangelisták remegő hangja mellett, akkor biztosan lesz egy pár zsidó közöttük. És ha a helyi rádió meginterjúvolja őket, akkor biztos, hogy egy zsidó a válaszolók között lesz. Ez segít abban, hogy ne terjedjenek el gyanús hírek arról, hogy ki is áll a mocsokzenét sugárzó rádióállomások mögött.

Vegyük figyelembe: a 'politikailag korrekt' fogalom amely Amerika középiskoláit és egyetemeit megfertőzte, teljes mértékben zsidó gondolat. Ahogy sokan azok közül, akik a 'politikailag korrekt' irányzat ellen lépnek fel, szintén zsidók (legalábbis egyikük, aki a média szerint a tudományos szabadság szószólója). Ez nemcsak azt biztosítja, hogy a 'politikailag korrekt' fogalmának szószólóit nem fogják fölismerni és bírálni, mint olyan zsidókat, akik egyetemeinket gúzsba kötik, hanem abban is: megelőzi azt, hogy a dolgok túlságosan elmozduljanak a tudományos szabadság irányába.

Vegyük figyelembe: amíg a zsidó Howard Metzenbaum az amerikai Kongresszusban és Charles Schumer zsidó az USA Képviselőházában azon fáradoznak, hogy megnyirbálják az amerikaiak fegyverviselési jogát az önvédelemre, és a zsidó média őket ebben félreérthetetlenül és harcosan támogatja, egy kis fegyverpárti zsidó csoport Milwaukee-ben magát Zsidók a fegyverviselési jog megtartása érdekében (JFPO) szervezetnek mondja és nagyobb figyelmet kap, mint azt tagjai száma igazolná. Ez emberek egy csoportja, aki ezt kiáltja a világnak: „Hé, nézzetek ide. Én zsidó vagyok és a fegyverviselés érdekében emelek szót." Ha egy ilyen szóvivőt elég gyakran idéznek a médiumok, akkor az a benyomás keletkezik, hogy ez a szervezet a fegyverviselési jogért harcoló nemzeti fegyveregyesülettel egyenlő nagyságú, és henceg zsidóságával.

Nem kell ahhoz zseninek lenni, hogy minden vitában az ellenfél ellenőrzése a jó stratégia. Így ki lehet mutatni, hogy kik a jó és kik a rossz fiúk, kik harcolnak, és mi mindig abban a helyzetben vagyunk, hogy az egyik irányba csak addig menjünk, ameddig akarunk. Így megelőzzük egy tényleges ellenzék létrejöttét, de bolondítjuk a gojokat és megelőzünk minden kritikát szerepünket illetőleg.

Csalással viselj háborút.

A csalást mesterien kivitelezik. Oly menynyiségben, ami elegendő ahhoz, hogy a legtöbb ember állandóan be legyen csapva. Csak a részletek gondos tanulmányozása, sok olyan szociális jelenség részleteinek elemzése, amelyben a zsidók szerepet játszottak, fedi föl a hazugságok és trükkök fátylát, hogy meglássuk a világos tényeket.

A tények ezek: a zsidók bejönnek egy homogén társadalomba – és ilyen volt Amerika a XX. század elejéig – mint külföldiek, mint idegenek. A társadalom gyakorlatilag be van zárva előttük. Nem tudnak intézményeibe könnyen behatolni. Nem tudnak irányításába beleszólni. Ha megpróbálják, észreveszik őket, gyanakodnak rájuk és ellenállnak nekik. És ők állandóan megpróbálják. Ennek nyilvánvalóan nem tudnak ellenállni.

Ahhoz, hogy útjuk egyenes legyen, hogy lehetőségük legyen az irányításra, szét kell törniük a társadalom szerkezetét, korrumpálni kell intézményeit, szolidaritását aláaknázni, azonosságtudatát gyöngíteni, hagyományait kiirtani, egységességét szét kell törni. Így elkerülhetetlenül a demokrácia, az engedékenység, a puhaság és a fegyelmezetlenség hívei lesznek. A kozmopolitizmus, az egyenlősdi és a multikulturalizmus javaslói lesznek. A patriotizmus ellenségei lesznek (kivéve, amikor arra ösztönzik házigazdáikat, hogy Izrael érdekében harcoljanak). Állandóan a változás érdekében agitálnak, és ezt haladásnak nevezik. És mindegy, hogy valamiért vagy valami ellen vannak, néhányuk a másik oldalon lesz: ha a homokosok elismeréséért harcolnak, néhány zsidó újságíró a hagyományos erkölcs romlását fogja fájlalni és a nemi szerepek felcserélésének a következményeitől fog óvni minket.. Céljuk az egyetemek és intézmények semlegesítése avégett, hogy népünk történelmi, szellemi és kulturális hagyományait más vezető nemzedék kezébe tegyék. Ugyanakkor Vörösgárda-brigádokat szerveznek, hogy a „politikai korrektséget" kikényszerítsék. Ilyenkor egy csoportjuk a hagyományok és a szabad véleménynyilvánítás érdekében fogja a dobokat ütni. Ha lázasan dolgoznak a fehér amerikaiak lefegyverzésén, hogy megelőzzék azok forradalmát, néha a fegyvertulajdonért síkraszálló zsidóktól hoznak ellenérveket.

Mit bizonyít mindez? A szó legszorosabb értelmében semmit. Ez csak valahogy meggyőző. Ha valakit megfigyelünk, aki ötszázszor dob fel egy forintot és az mindig fej lesz, amikor leesik, nem lehetsz száz százalékig biztos abban, hogy a forintnak mindkét oldalán fej van. De legalábbis gyanús, hogy valaki meghamisította azt a forintot.

Ha a történelem oldalait tanulmányozzuk és azt figyeljük meg, hogy minden fontos ügy, ahol zsidók is szerepet játszottak, rosszul sült el számunkra, pedig néhány zsidó a mi oldalunkon volt abban az ügyben, nem biztos, hogy a dologban csalás van. De gyaníthatjuk, hogy a zsidók követték ősi törvényüket, és csalással viseltek háborút ellenünk.

(Forrás: NATIONAL VANGUARD Magazine)

AZ 1942. JANUÁR 20-I WANNSEE-KONFERENCIA JEGYZŐKÖNYVE

Titkos birodalmi ügy!

30 kiadmány
16. kiadmány

Tárgyalási jegyzőkönyv

I. Az 1942. január 20-án Berlinben, a Nagy Wannsee-n (Nr. 56-58) a zsidókérdés végső megoldásával kapcsolatban folytatott tárgyaláson részt vettek:

Dr. Meyer Gauleiter és
Dr. Leibbrandt birodalmi hivatalvezető – Az elfoglalt keleti területek Birodalmi Minisztériuma
Dr. Stuckart államtitkár – Birodalmi Belügyminisztérium
Neumann államtitkár – a négyéves terv biztosa
Dr. Freisler államtitkár – Birodalmi Igazságügy Minisztérium
Dr. Bühler államtitkár – Főkormányzósági Hivatal
Luther helyettes államtitkár – Külügyminisztérium
Klopfer SS-Oberführer – Pártkancellária
Kritzinger miniszteri osztályfőnök – Birodalmi Kancellária
Hofmann SS-Gruppenführer – Faji és Telepítési Főhivatal
Müller SS-Gruppenführer és
Eichmann SS-Obersturmbannführer – Birodalmi Biztonsági Főhivatal
Dr. Schöngarth SS-Oberführer, A Főkormányzóságban a Biztonsági Rendőrség és az SD parancsnoka – Biztonsági Rendőrség és SD
Dr. Lange SS-Sturmbannführer, a Lettországi Főkerület Biztonsági Rendőrségének és az SD-nek a parancsnoka, mint az Ostland Birodalmi Biztosság Biztonsági Rendőrsége
és az SD parancsnokának képviselője – Biztonsági Rendőrség és SD

II. *Heydrich* SS-Obergruppenführer, a Biztonsági Rendőrség és az SD főnöke a konferencia elején közölte rendelkezését a megbízottakkal az európai zsidókérdés végső megoldásának előkészítésére, amelynek lebonyolítása a birodalmi marsall feladata. Rámutatott arra is, hogy ennek a tárgyalásnak az a kötelessége, hogy az alapvető kérdésekben világosságot teremtsen. A birodalmi marsall óhaja (az, hogy neki egy tervezetet küldjenek az európai zsidókérdés végső megoldásának szervezői, szakmai és anyagi szempontjairól) szükségessé teszi az ebben a kérdésben közvetlenül résztvevő valamennyi központi fórum előzetes közös tárgyalását, tekintettel a vonalvezetés párhuzamosítására.

A zsidókérdés végső megoldása kidolgozásának ügyvitele központilag az SS-Reichsführernél és a Német Rendőrség főnökénél (a Biztonsági Rendőrség és az SD főnökénél) található, tekintet nélkül a földrajzi határokra.

Azután a Biztonsági Rendőrség és az SD főnöke röviden visszapillantott az ezen ellenség ellen folytatott eddigi küzdelemre. A lényeges mozzanatok

a) a zsidók visszaszorítása a német nép egyes életterületeiből,
b) a zsidók visszaszorítása a német nép életteréből.

Ezen törekvések megvalósítása során mint egyedülálló ideiglenes megoldási lehetőséget a zsidóknak a Birodalom területéről való kivándorlása felgyorsításának gondolatát megerősítették és tervszerűen elkezdték.

A birodalmi marsall parancsára 1939 januárjában egy birodalmi központot állítottak fel a zsidók kivándorlására, amelynek vezetésével a Biztonsági Rendőrség és az SD főnökét bízták meg. E központ különleges feladata volt

a) minden intézkedést foganatosítani a zsidók fokozott kivándorlásának *előkészítésére*,
b) a kivándorlási áradatot *irányítani,*
c) *egyes esetekben* a kivándorlás megvalósítását felgyorsítani.

A feladat célja volt törvényes módon a német életteret a zsidóktól megtisztítani.

A hátrányokkal, amelyeket egy ilyen kivándorlás erőltetése magával hoz, minden hivatal tisztában volt. De a többi megoldási lehetőség fogyatékosságaira való tekintettel elsősorban ezekkel a lehetőségekkel kellett beérni.

A rákövetkező időben a kivándorlással kapcsolatos munka nemcsak német probléma volt, hanem olyan probléma is, amellyel a célországok, illetve bevándorlási országok hatóságainak foglalkozniuk kellett. A pénzügyi nehézségek, mint a különböző külföldi kormányok részéről a vízum és a letelepedési engedély árának emelése, a hiányzó hajóterek, a folyamatosan szigorított bevándorlási korlátozások, illetve a bevándorlás leállításai a kivándorlási törekvéseket rendkívül megnehezítették. E nehézségek ellenére a hatalomátvételtől az 1941. október 31-i határnapig összesen mintegy 537 000 zsidót vettek rá a kivándorlásra. Ezek közül

1933. január 30-tól a régi Birodalomból mintegy 360 000,
1938. március 15-től Ostmarkból mintegy 147 000,
1939. március 15-től a Cseh-Morva Protektorátusból mintegy 30 000 zsidó vándorolt ki.

A kivándorlás finanszírozása maguk a zsidók, illetve a politikai zsidó szervezetek által történt. Hogy az elproletárosodott zsidók visszamaradását elkerüljék, azon irányelv szerint jártak el, hogy a vagyonos zsidóknak kell finanszírozniuk a vagyontalan zsidók kivándorlását is. Itt a vagyonosság mértéke szerint egy megfelelő hozzájárulási összeg, illetve kivándorlási adomány volt előírva, amelyet a pénzügyi kötelezettségek fedezésére a kivándorlás kapcsán a vagyontalan zsidók felhasználtak.

A birodalmi márka befizetésén kívül a vízum és a letelepedési engedély árának fedezésére devizák voltak szükségesek. A német devizakészlet kímélése érdekében a belföldi zsidó szervezetek a külföldi pénzügyi intézményeket működtették, hogy megfelelő deviza-befizetések behajtásáról gondoskodjanak. Ezzel összefüggésben ezek a külföldi zsidók adományozás útján 1941. október 31-ig összesen mintegy 9 500 000 dollárt bocsátottak rendelkezésre.

Időközben az SS birodalmi marsallja és a Német Rendőrség feje, tekintettel a háború alatti kivándorlással együtt járó veszélyekre, és tekintettel a keleti lehetőségekre, a zsidók kivándorlását megtiltotta.

III. A kivándorlás helyett most már további megoldási lehetőségként – a megfelelő korábbi engedélyezés szerint – a Führer a zsidók keletre telepítésének útjára lépett.

Mindazonáltal ezek az akciók csupán kitérési lehetőségeknek tűnnek, de itt már összegyűltek azok a gyakorlati tapasztalatok, amelyek a zsidókérdés eljövendő végső megoldására vonatkozóan fontosabb jelentőségűek.

Az európai zsidókérdés ezen végső megoldása során mintegy 11 millió zsidó jön számításba, akik az egyes országokban a következőképpen oszlanak meg:

ORSZÁG	SZÁM
A. Régi Birodalom	131 800
Ostmark	43 700
Keleti területek	420 000
Főkormányzóság	2 284 000
Bialisztok	400 000
Cseh-Morva Protektorátus	74 000
Észtország	zsidómentes
Lettország	3 500
Litvánia	34 000
Belgium	43 000
Dánia	5 600
Franciaország / Megszállt terület	165 000
Nem megszállt terület	700 000
Görögország	69 000
Hollandia	160 000
Norvégia	1 300
B. Bulgária	48 000
Anglia	330 000
Finnország	2 300
Írország	4 000
Olaszország (Szardíniával együtt)	58 000
Albánia	200
Horvátország	40 000
Portugália	3 000
Románia (Besszarábiával együtt)	342 000
Svédország	8 000
Svájc	18 000
Szerbia	10 000
Szlovákia	88 000
Spanyolország	6 000
Törökország (európai rész)	55 500
Magyarország	742 000
Szovjetunió	5 000 000
Ukrajna	2 994 684
Fehér-Oroszország (Bialisztok nélkül)	446 484
Összesen:	11 000 000

Egyes külföldi országokban a zsidók megadott számainál mindazonáltal csak a zsidó vallásúakról van szó, mivel a zsidóknak a faji irányelvek szerinti fogalmi meghatározása ott még részben hiányzik. Az egyes országokban a problémák kezelése – tekintettel az általános magatartásra és felfogásra – bizonyos nehézségekbe ütközik, különösen Magyarországon és Romániában. Így például Romániában a zsidó ma még pénz ellenében megfelelő dokumentumokat készíttethet magának, amelyek hivatalosan tanúsítják a kivételezett állampolgárságát.

A zsidók befolyása minden területen a Szovjetunióban közismert. A Szovjetunió európai területén mintegy 5 millió zsidó él, az ázsiai térségben szűkös 1/4 millió a zsidók száma.

A Szovjetunió európai területén lakó zsidók foglalkozás szerinti megoszlása nagyjából a következő volt:

A mezőgazdaságban	9,1%
Az iparban	14,8%
A kereskedelemben	20,0%
Az államigazgatásban	23,4%
Egyéb értelmiségi munkakörökben (gyógyászat, sajtó, színház stb.)	32,7%

▶

▶ Most a zsidókat keleten megfelelő vezetés alatt a végső megoldás során megfelelő módon munkára kell vezényelni. Nagy létszámú munkacsoportokban, nemek szerint szétválasztva a munkaképes zsidókat útépítés céljából vezetjük ezekre a területekre, amelynek során nagy részük természetes létszámcsökkenés következtében kétségtelenül ki fog hullani.

A végül esetleg fennmaradt maradékállománnyal, mivel ennél kétségtelenül a legellenállóbb részről van szó, megfelelően kell bánni, hiszen ez, természetes kiválasztódást mintázván, szabadon bocsátva egy új zsidó társadalmi szerkezet csírasejtjeként értékelhető. (Lásd a történelem tapasztalatát.)

A végső megoldás gyakorlati kivitelezése kapcsán Európa Nyugattól Keletig át lesz fésülve. A Birodalom területét (a Cseh-Morva Protektorátust is beleértve), már csak a lakáskérdés és az egyéb szociálpolitikai szükségletek miatt is soron kívül kell elintézni.

Az evakuált zsidókat folyamatosan szállítják át az úgynevezett átmeneti gettókba, hogy onnan tovább keletre szállítsák őket.

Fontos előfeltétele annak – fejtegette tovább Heydrich SS-Obergruppenführer –, hogy az evakuálás egyáltalán megvalósuljon, a tekintetbe veendő személyek körének pontos rögzítése.

A 65 év feletti zsidókat nem szándékozunk evakuálni, hanem őket az öregek gettói egyikébe – előreláthatólag Theresienstadtba – tervezzük átszállítani.

Ezen korosztályokon kívül – az 1941. október 31-én a régi Birodalomban és Ostmarkban található mintegy 280 000 zsidó mintegy 30%-a 65 éven felüli – a zsidó öregek gettóiban vannak a súlyosan hadirokkant zsidók és a háborús kitüntetéssel (I. osztályú Vaskereszttel) rendelkező zsidók is. Ezzel a célirányos megoldással egy csapásra sok közbenjárás ki lett kapcsolva.

Az egyes nagyobb evakuációs akciók kezdete messzemenően a katonai fejlemények függvénye lesz. A végső megoldás kezelésére vonatkozóan az általunk megszállt és befolyásolt európai területeken azt tanácsoljuk, hogy a Külügyminisztérium tekintetbe vehető ügyintézői tanácskozzanak a Biztonsági Rendőrség és az SD előadójával.

Szlovákiában és Horvátországban az ügy már nem túlságosan nehéz, mivel a leglényegesebb kulcskérdések ott már megoldást nyertek. Romániában a kormány időközben szintén kinevezett egy zsidó meghatalmazottat. A kérdés szabályozása végett Magyarországon rövid időn belül szükséges a zsidókérdéssel kapcsolatban a magyar kormányra egy tanácsadót rávenni.

Olaszországban a probléma szabályozására való előkészület számbavételére Heydrich SS-Obergruppenführer tart kapcsolatot: ezekben a vonatkozásokban a kapcsolattartásra a rendőrfőnök a célszerű.

Franciaország megszállt és nem megszállt részében a zsidók összegyűjtése az evakuálásra minden valószínűség szerint nagy nehézségek nélkül fog végbemenni.

Luther államtitkár-helyettes ezzel kapcsolatban közölte, hogy e problémákkal mélyrehatóan foglalkozva egyes országokban, például az északi államokban nehézségek merültek fel, és ezért tanácsos ezekben az országokban a zsidókérdés végső megoldását későbbre halasztani. Tekintettel az itt szóba jövő kis zsidószámra, ez a félretevés amúgy sem okoz lényeges korlátozást.

Ezért a Külügyminisztérium Délkelet- és Nyugat-Európával kapcsolatban nem lát nagy nehézséget.

Hofmann SS-Gruppenführer a Faji és Települési Főhivatal egyik munkatársát általános tájékozódás végett Magyarországra szándékszik küldeni, ha a Biztonsági Rendőrség és az SD főnökének részéről az ügynek ott hozzáfognak. Rögzítve lett, hogy a Faji és Települési Főhivatal ezen munkatársa, akinek nem kell aktívnak lennie, hivatalosan mint a rendőrségi attasé segítője lesz beállítva.

IV. A végső megoldás tervezése kapcsán bizonyos mértékig a nürnbergi törvényeknek kell alapul szolgálniuk, ezenkívül a problémák maradéktalan rendezésének előfeltétele a vegyes házasság és a félvérek kérdésének megoldása is.

A Biztonsági Rendőrség és az SD főnöke, tekintettel a Birodalmi Kancellária főnökének egy írására, elsősorban a következő pontokat fejti ki:

1) Az 1. fokú félvérekkel való bánásmód

Az 1. fokú félvérek a zsidókérdés végső megoldása szempontjából a zsidókkal azonos bánásmódban részesülnek.

E bánásmód alól kivételt képeznek:

a) A német vérű személlyel kötött 1. fokú félvérek, akiknek a házasságából gyermekek (2. fokú félvérek) származtak. Ezek a 2. fokú félvérek a németekkel lényegileg azonos elbánásban részesülnek.

b) Azok az 1. fokú félvérek, akik számára a párt és az állam legfelsőbb fórumai mindeddig bármely életterületen kivételes engedélyeket adtak. Minden egyedi esetet felül kell vizsgálni, ezenkívül nem kizárt, hogy a határozat a vegyes fajúnak újból hátrányára válik.

Egy kivételes engedély előfeltételeinek mindig magának a kérdéses félvérnek alapvető érdemei kell, hogy legyenek. (Nem a németvérű szülő vagy házastárs érdemei.)

Az evakuálásból kiemelt 1. fokú félvéreket – a további utódlás megakadályozása és a félvérek problémájának végleges tisztázása érdekében – sterilizálják. A sterilizálást önkéntes alapon hajtják végre. De a sterilizált félvér a továbbiakban minden korlátozó intézkedéstől, aminek mindaddig alá volt vetve, mentesül.

2) A 2. fokú félvérekkel való bánásmód

A 2. fokú félvéreket alapvetően a német vérűekhez kell sorolni, a következő esetek kivételével, amelyekben a 2. fokú félvéreket a zsidókhoz hasonló elbánásban kell részesíteni:

a) A 2. fokú félvérek basztard-házasságból származása (basztard-házasság: mindkét házasfél vegyes fajú).

b) A 2. fokú félvér különösen kedvezőtlen megjelenési képe, amely őt már külsőleg is a zsidók közé sorolja.

c) A 2. osztályú félvér különösen rossz rendőrségi és politikai megítélése, ami azt mutatja, hogy zsidónak érzi magát és zsidóként viselkedik.

De ezekben az esetekben akkor sem szabad kivételt tenni, ha a 2. fokú félvér német vérűvel köt házasságot.

3) Házasságok teljesen zsidók és német vérűek között

Itt egyedi esetenként kell eldönteni, hogy a zsidót evakuálni kell-e, vagy – tekintettel egy ilyen intézkedésnek a vegyes házasság német rokonságára gyakorolt következményeire – az öregek egyik gettójába kell-e áthelyezni.

4) Házasságok az 1. fokú félvérek és német vérűek között

a) Gyermekek nélkül:

Ha a házasságból nem születtek gyermekek, az 1. fokú félvért evakuálni kell, illetve az öregek egyik gettójába kell átszállítani. (A teljesen zsidók és a német vérűek közötti házassághoz hasonló elbánás, 3. pont.)

b) Gyermekekkel:

Ha a házasságból gyermekek (2. fokú félvérek) születtek, az 1. fokú félvérekkel együtt kell evakuálni vagy egy gettóba átszállítani őket, ha a zsidókhoz sorolták e gyermekeket. Amennyiben ezeket a gyermekeket a németekhez sorolták (szabályos esetek), az evakuálásból ki kell őket emelni, és ezekkel együtt az 1. fokú félvért is.

5) Házasságok 1. fokú félvérek és 1. fokú félvérek vagy zsidók között

Az ilyen házasságok esetén (a gyermekeket is beleértve) minden felet zsidóként kell kezelni és ezért evakuálni, illetve az öregek egyik gettójába kell áthelyezni.

6) Házasságok 1. fokú félvérek és 2. fokú félvérek között

Mindkét házastársat – tekintet nélkül arra, hogy vannak-e gyermekek, vagy nem, evakuálni kell, vagy az öregek egyik gettójába kell áthelyezni, mivel az esetleges gyermekek általában faji jellegben erőteljesebb zsidó jelleget mutatnak, mint a 2. fokú félvér zsidók.

Hofmann SS-Gruppenführer azon az állásponton van, hogy a sterilizálásból messzemenő gyakorlatot kellett csinálni; mindenekelőtt a félvér, akinek az evakuálás vagy a sterilizáltság között kellett választani, szívesebben vetette alá magát a sterilizálásnak.

Dr. Stuckart államtitkár azt állítja, hogy a vegyes házasságok és félvérek kérdésének tisztázására imént közölt megoldási lehetőségek gyakorlati megvalósítása ebben a formában vég nélküli adminisztratív munkát hoz magával. Annak érdekében, hogy másokra a biológiai tényállást is figyelembe vegyük, Dr. Stuckart javasolta, hogy kezdjünk neki a kényszerű sterilizálásnak.

A vegyes házasságok problémájának egyszerűsítésére távolabbi lehetőségeket is meg kell fontolni, azzal a céllal, hogy a törvényhozó valami ilyesmit mondhasson: „Ezek a házasságok fel vannak bontva."

A zsidók evakuálásának a gazdasági életre gyakorolt hatásával kapcsolatban Neumann államtitkár kijelentette, hogy a fontos hadiüzemekben jelenleg munkára fogható zsidókat nem lehetne evakuálni, amíg nem áll pótlék a rendelkezésre.

Heydrich SS-Obergruppenführer rámutatott, hogy ezeket a zsidókat az általa jóváhagyott irányvonalak szerint a jelenleg folyó evakuációs akciók kivitelezése végett amúgy sem evakuálnák.

Dr. Bühler államtitkár megállapította, hogy a Főkormányzóság üdvözölné, ha ennek a kérdésnek a végső megoldása a Főkormányzóságban kezdődne, mivel itt egyrészt a szállítási probléma nem játszik fölérendelt szerepet, másrészt a munkába állítási okok ennek az akciónak folyamatát nem akadályoznák. A zsidókat a lehető leggyorsabban el kell távolítani a Főkormányzóság területéről, mivel a zsidó éppen itt járványhordozó különleges veszélyt jelent, és a folyamatos zugkereskedelem által az ország gazdasági struktúráját tartósan összezavarja. A kérdéses mintegy 2,5 millió ember közül ráadásul a többség munkaképtelen.

Dr. Bühler államtitkár a továbbiakban kijelenti, hogy a Főkormányzóságban a zsidókérdés végső megoldásának felelőssége a Biztonsági Rendőrség és az SD főnökének illetékességébe tartozik, és az ő munkájukat a Főkormányzóság hatóságai támogatni fogják. Neki csak egy kérése lenne: a zsidókérdést ezen a területen a lehető leggyorsabban oldják meg.

Végezetül a megoldási lehetőségek különböző módjait tárgyalták, miközben Dr. Meyer Gauleiter és Dr. Bühler államtitkár azt az álláspontot képviselte, hogy bizonyos előkészítő munkákat a végső megoldás vonalán magukon az érintett területeken kell elvégezni, miközben a lakosság nyugtalanítását el kell kerülni.

A Biztonsági Rendőrség és az SD főnöke a megbeszélés résztvevőihez azt a kérést intézte, hogy a megoldási munkák kivitelezésében adják meg neki a kellő segítséget. Ezzel a megbeszélés véget ért.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Franz Korte:

MEGJEGYZÉSEK HEINRICH HIMMLER 1943. OKTÓBER 4-I POSENI BESZÉDÉHEZ

Heinrich Himmler 1943. október 4-én 92 SS-tiszt előtt beszédet mondott a poseni Városházán. Erre az alkalmat egy úgynevezett „SS-csoportvezetői gyűlés” adta. Több, mint három és fél órán keresztül hallgatták Himmler leghosszabb beszédét – természetesen közben szünetet iktattak be. Ennél a beszédnél vitatott különösen egy meghatározott fejezetnek, mégpedig a „zsidókérdés” témájának hitelessége. Miközben egyesek úgy gondolják, hogy a hangdokumentumban a rendelkezésre álló kijelentések pontosan úgy hangzottak el, ahogy ránk hagyták, mások azt állítják, hogy a felvétel, mint ilyen teljesen meg lett hamisítva. Egy harmadik felfogás szerint a hangdokumentum nagyjából és egészében hiteles, mindazonáltal helyenként az 1945-1946-os Nürnbergi Per keretében a vádlók által utólagos kivágások és idegen mondatok, illetve mondatrészek betoldása révén meg lett hamisítva. A következőkben meg kell állapítani, hogy a három nézet közül melyik a helyes.

A beszéd kézirata

Himmler a beszédet majdnem papír nélkül mondta el. Előre csupán rövid kézírásos jegyzeteket készített magának, amelyeknek a megfelelő témapontok feletti áttekintésül kellett szolgálniuk. Az 1943. október 4-i poseni beszédre is készített Heinrich Himmler egy beszédkéziratot, amely fennmaradt. A zsidókérdésről szóló fejezethez Himmler magának csupán a rövid „zsidóevakuálás” jegyzetet készítette. Bármilyen további észrevételt ehhez a témához a kézirat nem tartalmaz.

A beszéd jegyzőkönyve

Himmler 1943. október 4-i poseni beszédének jegyzőkönyve először a Nürnbergi Perben 1945. december 11-én merült fel. Thomas Dodd amerikai vádló mint 1919-PS bizonyítási dokumentumot vette be a bírósági eljárásba. Az írógéppel szerkesztett jegyzőkönyv eredetileg 116 oldalból állt. De a hivatalos nyilatkozat szerint abból már csupán 115 oldal létezik, mivel a vád képviselője a Nürnbergi Perben azt állította, hogy egy lapja a jegyzőkönyvnek „elveszett” (68. oldal). A hiányzó oldal „Az SS-emberek magatartása” című fejezetből származik, amely közvetlenül a zsidókérdésről szóló fejezethez csatlakozik. „Az SS-emberek magatartása” című fejezetben Himmler az SS-emberek bátorságát és tisztességét dicsérte. A nép – mondta ő – számos esetben azt fontolja, hogy vajon az SS-emberek például légitámadások alkalmával tisztességesen viselkednének-e, vagy sem. A továbbiakban az SS-emberek jó magatartását említette a partizánok elleni harcban, valamint a „döghalál” alatt az utóbbi hetekben. A zsidókérdésről szóló fejezet oldalait más írógéppel, más papírra írták, és más írással számozták, mint a dokumentum többi részét.

A hangdokumentum

A kérdés, hogy honnan került a Szövetségesek birtokába az 1943. október 4-i poseni beszéd hangfelvétele, az 1945-1946-os Nürnbergi Per alatt megválaszolatlan maradt. Csak a későbbi „Wilhelmstrasse-per” keretében, 1948-ban jelentette ki Mr. Petersen amerikai ügyész a Szövetségesek bíróságának, hogy a hangfelvételt a „Rosenberg-aktákkal” együtt zsákmányolták. Összesen mintegy 40-50 ilyen hanglemezt zsákmányoltak. Azonban a bíróságnak akkor előterjesztett, a zsidókérdésről szóló beszédrészletet tartalmazó bizonyítékdarab nem volt eredeti hanghordozó, hanem csupán annak egy amerikai hivatal által gyártott másolata. Azt, hogy a másolat az eredeti felvételt pontosan adja vissza, a bíróság számára csak Mr. Peterson ügyész birtokában lévő és eskü alatt tett vallomása biztosította. Ide vonatkozik egy kivonat Heinrich Himmler vezérkari főnökéhez, Gottlob Berger SS-Obergruppenführerhez 1948. június 2-án intézett keresztkérdésekből a „Wilhelmstrasse-peren”:

Mr. Petersen ügyész: De ezen a konferencián (a Gruppenführerek poseni konferenciáján) az ön Reichsführere részletezte az európai zsidók kiirtásának tervét?

Berger vádlott: Csak azt tudom mondani, amit már egyszer tanúként mondtam. Olyan fogalmakra, mint a zsidók likvidálása, és ami ezzel összefügg, egyszerűen nem emlékszem, nem azért, mert nem akarok, hanem mivel a beszéd vég nélküli hosszú volt, véleményem szerint több, mint 3 óráig tartott, és mindenki csak arra figyelt, amihez személyesen köze volt.

Mr. Petersen: De ugyanezen a konferencián az ön Reichsführere a keleti népekről a következőt mondta: „Az, hogy más népek jólétben élnek, vagy éhen halnak, engem csak annyiban érdekel, amennyiben a kultúránk számára rabszolgaként szükségünk van rájuk, különben ez engem nem érdekel. Az, hogy egy páncélos készítése során 10 000 orosz nő meghal-e, vagy sem, engem csak annyiban érdekel, hogy a páncélos Németország számára elkészül-e.” Nem tartja-e ön rendkívülinek, hogy egy ilyen kijelentést tesz valaki, vagy ez ön számára olyan mindennapos volt, hogy már egyáltalán nem figyelt arra?

Berger: Nem, ez rendkívüli, noha Himmlernél az ilyen beszédek során mindenfélét megszoktunk. Erre a dologra nem emlékszem, annál kevésbé, mivel 1943-ban páncélosokról nem volt szó… (7202. oldal).

Berger: Ma is eskü alatt csak azt tudom mondani, hogy erre a dokumentumra, ahogy itt van, nem emlékszem, és ebből a dokumentumból mindaz hiányzik, ami engem személyesen érint, és az egyáltalán nem volt kevés. A német irányító szervről volt szó, valamint az Észtországgal és Lettországgal való békeszerződésről… (7203. oldal).

Mr. Petersen: A Tisztelt Bíróság engedélyével szeretnék most néhány pillanatra egy gramofont behozni a bírósági terembe. Szeretném, hogy a tanú mondja meg, hogy ő a gramofonon hallható hangot, amelyet én lejátszok, felismeri-e, mint Himmler hangját…

Berger: Ez átmenet Heinrich Himmler és Adolf Hitler között… Ez nem egészen Heinrich Himmler hangja; mindenesetre abból, ami eddig le lett játszva, nem mondható, hogy ez Heinrich Himmler hangja. Mindazonáltal Himmler hangját gramofonon még sohasem hallottam. De talán még más valami le lesz játszva.

Dr. Froeschmann ügyvéd: Elnök Úr, szeretném kérni, hogy hívja fel a vádhatóságot: mondjon bővebbet a hanglemez eredetéről. Vajon a hanglemezek abból a korból származnak, vagy később készültek, honnan erednek stb.? (7204. oldal)

Mr. Petersen, a vád képviselője: Tisztelt Bíróság! Ezennel benyújtom Heinrich Himmler poseni beszédéről a hanglemezeket, mint a 3507. számú vádbizonyíték-darabot. A NO-5909. jelzésű dokumentumról van szó, amelyeket a németektől a Rosenberg-aktákkal együtt vettek el. A Bíróság engedélyével szeretnék most egy rövid eredeti részletet lejátszani, amely a beszéd részeit tartalmazza… Azon eredeti hanglemezekről van szó, amelyeket fenn a Jelhivatalban gyártottak. Egy eskü alatt tett tanúvallomással rendelkezem arra vonatkozóan, hogy amelyet benyújtunk, pontosan adja vissza az eredeti szöveget.

Powers bíró: Induljunk ki abból, hogy a zsákmányolt hanglemezek a poseni beszédről szólnak, … van-e a hanglemezeken valamilyen jelölés vagy címke, amely mutatja, mi az?

Mr. Petersen: Nem hiszem, hogy azokon jelölés van, azon megjegyzésen kívül, hogy a hanglemezek német eredetűek. Mindazonáltal számos ilyen hanglemez van, mintegy 40-50. Azok mind ugyanolyan állapotban vannak, amelyben találták őket, a Rosenberg-aktákkal együtt.

Mc Guire bíró: Nos, Ügyész Úr, amikor a tanú arra a kérdésre felelt, hogy felismerte-e, vagy sem, azt inkább németül, mint angolul hallottam. Mit mondott ő?

Mr. Petersen: A tanú azt mondta, hogy a kérdéses hang Heinrich Himmleré volt.

Powers bíró: Természetesen itt még nincs összefüggés a poseni beszéddel.

Dr. Froeschmann védő: Elnök Úr, az Ügyész Úr pontosan azt állítja, hogy a tanú azt mondta: az Heinrich Himmler hangja. A tanú azt mondta, lehet, hogy Heinrich Himmler hangja.

Mr. Petersen: A technikus szeretné most lejátszani a hanglemezt…

Mr. Petersen: Elnök Úr, a vádlottnak a keresztkérdések feltevését befejeztem.

Powers bíró: Ezt az eskü alatti tanúvallomást benyújtotta?

Mr. Petersen: Azt hiszem, igen, Elnök Úr. Ez a 3507.

McGuire bíró: A Nr. 3507. a hanglemezek voltak, és a 3508. az eredeti hanglemez.

Dr. Froeschmann védő: Elnök Úr, szabad lenne megkérdeznem, hogy a vádhatóságnak van-e kezében bizonyíték arra vonatkozóan, hogy ez a részlet, ez a hanglemez, amelyet éppen most lejátszottak, vagy ennek a hanglemeznek az eredetije, 1943-ban Posenben, amikor Himmler beszélt, akkor lett felvéve? (7210. oldal)

Mr. Petersen: A kérdéses felvételeket, mint ellenséges felvételeket zsákmányolták. Természetesen nem rendelkezünk hitelesítésre arra vonatkozólag, hogy beszédet tartottak-e, vagy sem.

Powers bíró: Nos, úgy gondolom, hogy az a hang Himmleré, és elégséges bizonyító anyag van ahhoz, hogy ennek a dokumentumnak, mint bizonyítási anyagnak az elfogadását igazolja. De arra nincs bizonyíték, hogy azt Posenben vagy bármely más helyen tartották. A hanglemezek úgy lesznek, mint bizonyítási eszközök engedélyezve, mint Himmler általános beállítottságának jelei.

Mr. Petersen: Tisztelt Bíróság! Szeretném a Bíróság figyelmét arra a tényre felhívni, hogy az 1919-PS dokumentum, amelyet ez pontosan ad vissza, kifejezetten közli az 1. oldalon, hogy ez a beszéd Posenben lett megtartva.

Powers bíró: Nos, ez nem az érvelés ideje. Kész Ön a keresztkérdésekkel? ▶

▶ **Mr. Petersen:** Igenis, Elnök Úr.

Powers bíró: Van-e a védelemnek kérdése?

Dr. Froeschmann védő: Elnök Úr! Természetesen meglep, hogy a vádhatóság a keresztkérdezést már 2 óra után abbahagyja, miután nekem 1-3 napról beszélt. A bizonyításomat eredményesnek látom, és nem érzem magamat arra indítva, hogy a tanúnak még bármilyen kérdést feltegyek.

Powers bíró: Óhajt bármely más védő ennek a tanúnak további kérdéseket feltenni? Ha nem, akkor a tanú elhagyhatja a tanúk emelvényét.

Az eredeti hanghordozót sem előbb, sem később nem terjesztették sohasem a nyilvánosság elé. Ugyanígy nem lett soha ellenőrizve, hogy mikor és hogyan kerültek azok a hanglemezek az állítólagos lelőhelyre, és mit kellett éppen Alfred Rosenbergnek a hangfelvételekkel tennie. Abban is kételkedni kell, hogy Himmler a beszédeit egyáltalán hanglemezre vette. Mivel már a harmincas évek közepén létezett a technikailag fejlettebb magnetofon-felvételi technika. Sőt 1940-től már nagyfrekvenciás előmágnesező készülékek voltak használatban. Az, hogy Himmler a sokkal körülményesebb és primitívebb hanglemez-felvételi technikára kényszerült volna visszanyúlni, rendkívül valószínűtlen. Ez ellen szól már a több, mint három és fél órás beszéd rendkívüli hosszúsága is, ami a felvételhordozók többszörös cseréjét tette volna szükségessé. Magnetofon-felvétel esetén ez nem lett volna szükséges. De a felvétel hangminősége alapján is van ok a kételkedésre, mivel a hanglemezekre jellemző háttérzajok, mint a zúgások vagy sercegések nem hallhatók. Ezért feltételezhető, hogy a Szövetségesek Heinrich Himmler beszédéről a valóságban magnetofon-felvételt találtak. Erről készítették az amerikai „Jelhivatalban" speciálisan a Nürnbergi Per számára a „másolatokat", hogy azok a vádlottakra terhelhetők legyenek.

De a hangdokumentumon a legfigyelemreméltóbb az a tény, hogy pontosan ugyanazon oldal hiányzik, mint a beszédről készült jegyzőkönyvből. A jegyzőkönyvből állítólag „elveszett" oldal – és csak ez – hiányzik ugyanis a máskülönben teljes három és fél órás hangdokumentumból is. Erre csak egy ésszerű magyarázat van: ezt az oldalt a Szövetségesek ügyészei szándékosan eltávolították. Ugyanis pontosan ugyanebben a rövidített változatban tette az USA állami archívuma a hangdokumentumot a nyilvánosság számára hozzáférhetővé. Létezik tehát a dokumentumoknak egy szándékos manipulációja. Ahhoz, hogy ezen manipuláció mögötti szándékot kinyomozzuk, közelebbről meg kell vizsgálnunk tartalmilag a beszédnek a zsidók evakuációjával kapcsolatos fejezetét.

Megjegyzések a tartalomhoz

Himmler a zsidókérdéssel kapcsolatos fejezetet e szavakkal kezdi:

„Itt Önöknek teljes nyíltsággal egy rendkívül súlyos fejezetet akarok elmondani. Közöttünk egyszer erről teljesen nyíltan kell beszélni. Pontosan úgy, ahogy nem haboztunk 1934. június 30-án a megparancsolt kötelességünket teljesíteni, és a megtévedt bajtársainkat falhoz állítani és agyonlőni, éppen úgy erről sohasem beszéltünk és sohasem fogunk beszélni. Mivel – hála Istennek – a mi köreinkben a taktika magától értetődő, erről mi egymás között sohasem beszélgettünk, erről sohasem beszéltünk."

E bekezdés alapján világossá válik, hogy – amint különben gyakran mondják – a zsidókérdés kezelése nem lehetett szigorúan „titkos birodalmi ügy". Himmler ugyanis itt azt mondja, hogy már évekkel azelőtt az úgynevezett „Röhm-puccsal" kapcsolatban csupán „a taktika belső magától értetődése" volt annak oka, hogy erről a kérdésről nyilvánosan beszéltek. Ez a kijelentés abszurd és teljesen felesleges lett volna, ha már kiadtak volna egy állami parancsot, hogy az ügyet büntetés terhe mellett szigorúan titokban kell tartani. Ezzel világossá válik, hogy az SS birodalmi vezetője a következő fejtegetését a „zsidók evakuációjának" témájáról csak szó szerinti értelemben, mint evakuációs témát fogta fel. Ha Himmler ezen a zsidók meggyilkolását értette volna, az előbbi kijelentések ellentmondásosak lennének. Egy ide vonatkozó parancs ugyanis kétségtelenül legmagasabb fokozatú „titkos birodalmi" ügy lett volna, amivel a fenti kijelentések összeegyeztethetetlenek lennének.

Himmler így folytatja:

„Most a zsidók evakuálására gondolok, a zsidó nép eltávolítására [die Ausrottung]. Ez, azokhoz a dolgokhoz tartozik, amiket könnyen kimond az ember. – 'A zsidó nép el lesz távolítva' – mondja minden egyes párttárs, 'teljesen világos, a mi programunkban benne van a zsidók kikapcsolása [Ausschaltung], eltávolítása, csináljuk meg!'. És akkor hozzászólnak mindnyájan, hozzászól a derék 80 millió német, és mindegyiküknek megvan a maga rendes zsidója. Ez világos, a többiek disznók, de ez az egy príma zsidó."

Himmler ezen az oldalon ugyanarra a dologra három különböző szót („Evakuirung", „Ausrottung", „Ausschaltung") alkalmaz. Ahogy számos példa bizonyítja, a nemzetiszocializmus idején az „Ausrottung" fogalmát nem azonosították minden további nélkül a „gyilkolással". A fogalmat szokásosan szinonimaként alkalmazták a következő kifejezésekre: „teljesen eltávolítani", „maradék nélkül eltávolítani", vagy „a befolyásától teljesen megfosztani". Ezen egy területen élő bizonyos személyek csoportjának „maradéktalan kiutasítását" is lehet érteni. Ez az egyetlen értelmes értelmezési lehetőség erre a kifejezésre. Az az értelmezés, hogy ezen csak a zsidók kiirtását lehetne érteni, értelmetlen lenne, mert az NSDAP pártprogramjában sem közvetlenül, sem valamiképpen közvetve nem szerepelt a zsidók meggyilkolása. Ilyesmit nem mondhatott volna „minden egyes párttárs", mert az kétségtelenül „szigorúan titkos birodalmi ügy" lett volna, amiről biztosan nem tudhatott „minden egyes párttárs". Mindenekelőtt az is elképzelhetetlen, hogy minden egyes párttárs erre vonatkozóan könnyedén ezt mondta volna: „Csináljuk meg!"

A Reichsführer a továbbiakban azt mondta:

„Mindenekelőtt, akik így beszélnek, semmire sem figyeltek, semmit sem szenvedtek el. Önök közül a legtöbben tudják, mit jelent az, amikor egymás mellett 100 holttest fekszik, amikor 500, vagy 1000 holttest fekszik. Ezt végig kell szenvedni, és emellett – eltekintve az emberi gyengeségből eredő kivételektől – tisztességesnek kell maradni: ez tett minket keménnyé. Ez a mi történelmünknek soha meg nem írt, és soha meg nem írandó dicsőséges lapja."

Ezen az oldalon kezd Himmler hirtelen „az SS-emberek tisztességéről" beszélni. Ez a bekezdés nincs sem az előző, sem a következő mondatokkal logikus összefüggésben, hanem olyan hatást tesz, mint egy közbeiktatott idegen test. De ezzel szemben pontosan beleillik a jegyzőkönyv hiányzó, „Az SS-emberek magatartása" című beszédrészébe. Itt van az oka annak, hogy miért hiányzik mind a hang-, mind a szövegdokumentumból pontosan ugyanaz a részlet. Az SS-emberek magatartására vonatkozó „hiányzó részből" néhány mondatot kivágtak, hogy azokkal a zsidókérdés fejezetének meghamisítása végett visszaéljenek.

A Reichsführer a fejtegetéseit a következő módon folytatta:

„Mivel tudjuk, milyen nehéz lett volna cselekednünk, ha még ma is minden városunkban – a bombatámadásoknál, a háború terheinél és nélkülözéseinél – a zsidók mint titkos szabotőrök, agitátorok és uszítók jelen lettek volna. Valószínűleg most az 1916-1917-es évek állapotában lennénk, amikor a zsidók még a német népi testhez tartoztak."

Ezek a mondatok nem illenek az SS-emberek tisztességének megmaradásáról mondottakhoz. A fejtegetések inkább igazolásul szolgálnak ahhoz, hogy miért evakuálták a Birodalom területéről a zsidókat. A zsidók meggyilkolásának igazolására Himmler nem hozhatta volna fel logikusan az érvet, mivel abból a veszélyből, hogy a zsidók szabotőrökként, agitátorokként és uszítókként tevékenykedtek, nem az a logikus következtetés, hogy ezért az európai zsidókat meg kell ölni. Az SS birodalmi vezetője ezen a helyen nyilvánvalóan a zsidóknak a német élettérből való eltávolítására utalt. Felismerhető ez abból a kifejezésmódból is, hogy a zsidók már nem tartoznak a „német népi testhez".

Himmler a továbbiakban ezt mondta:

„De összefoglalóan mondhatjuk, hogy ezeket a súlyos feladatokat a népünk iránti szeretetben teljesítettük. És a bensőnkben, a lelkünkben, a jellemünkben nem károsodtunk."

Ebből a mondatból világosan kitűnik, hogy Himmler véleménye szerint a zsidókérdés megoldásának feladata már a múltban teljesítve lett, ami tehát azt jelenti, hogy már 1943. október előtt. Ez a mondat is csak úgy érthető, hogy a „zsidókérdés megoldásán" csupán a zsidóknak a német népi testből történő evakuálását, de nem a zsidók meggyilkolását értjük.

Összegzés

Az, hogy Heinrich Himmler 1943. október 4-i, poseni beszédét bizonyos helyeken meghamisították, a megállapított tények alapján nyilvánvaló. A győztesek 1945-1946-ban Nürnbergben nyomás alatt álltak. Az európai zsidóknak a propaganda-sajtóban állított kiirtására a világméretű nyilvánosság számára a pernek „bizonyítékokat" kellett szállítania. Erre számukra Heinrich Himmler titkos beszéde különösen alkalmasnak tűnt, amelyhez egyedül ők fértek hozzá. A Nürnbergi Per keretében a poseni beszéd szövegének jegyzőkönyvéből és a hangdokumentumból a vádlók ugyanazt a részletet tudatosan eltávolították és a zsidókérdésről szóló fejezet meghamisítására felhasználták. Ezen okból a zsidók evakuálásáról szóló fejezet oldalait a szöveges jegyzőkönyvben más írógéppel és más papírra írták, mint a dokumentum többi részét. Az eredeti oldalakat eltávolították és egy oda nem illő változattal helyettesítették. Következésképpen a hangdokumentum nem található eredeti állapotban. Az, hogy a hangdokumentumot a Szövetségesek milyen mértékben hamisították meg, nincs 100%-ig megállapítva. Csak az biztos, hogy a zsidók evakuálásáról szóló fejezetben meghamisított mondatokon kívül egyidejűleg ugyanabból a fejezetből is ki kellett vágni mondatokat, ugyanis először: a fennmaradó mondatok máskülönben összefüggéstelenek és értelmetlenek lennének. Másodszor: az utólag beiktatott szöveghelyek helyett a jegyzőkönyv oldalain valaminek állnia kellett, mivel azok különben csak hiányosan lettek volna megírva.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Germar Rudolf:

A BIOLÓGIAI HADVISELÉS SZEMPONTJAI A MÁSODIK VILÁGHÁBORÚ ALATT

„A tömegpusztító fegyverek” kifejezés sok emberben pavlovi reflexeket okoz ma, mivel az USA kormánya az amerikai polgárok félelmét, amelyet imperialista politikájának kikényszerítésére használ, az első világháború óta erre használta. A nyugati fronton a mérgező gáz alkalmazását az első világháború alatt részletesen leírták, és mindenki tud a két atombombáról, amelyek elpusztították Hirosimát és Nagaszakit. Az is ismeretes, hogy a németeknek lett volna lehetőségük új, pusztító vegyi fegyverek – Sarin és Tabun – alkalmazására, de ők úgy döntöttek, hogy nem élnek ezekkel, nyilvánvalóan azért, mert Hitler ellene volt e tömegpusztító fegyvereknek.

Ami kevésbé ismeretes, az a keleti fronton alkalmazott biológiai hadviselés a második világháború alatt. Ken Alibek, 1988 és 1992 között a Vörös Hadsereg biológiai fegyver-programja kutatásának helyettes főnöke, „Biohazard” című könyvében összegezte a szovjet archívumok dokumentumainak kutatásával kapcsolatos tapasztalatait és eredményeit. Az ő felfedezései szerint a szovjetek tularémiát [ragályos nyúlbetegséget] okozó baktériumokat alkalmaztak az 1942-es sztálingrádi csatában harcoló Wehrmacht-egységek ellen. E betegség tünetei: fejfájás, hányinger és magas láz, amely, ha nem kezelik, halált okozhat. Noha Oroszországban ez népbetegség, minden évben mintegy 10 000 esettel, 1942 nyarán hirtelen tört ki a német katonák között, ami a német hadjáratot Dél-Oroszországban időlegesen megállította. De ez a betegség később a polgári lakosság között is elterjedt és átterjedt a szovjet katonai oldalra is, ami megmagyarázza, hogy a biológiai fegyverek miért nem olyan ígéretesek, mint amilyeneknek tűnnek egyesek számára.

Alibek arról is beszámol, hogy a tífuszt a szovjet kormány már 1928-ban úgy tekintette, mint ami háborús időben biológiai fegyverül szolgálhat. Noha még nem tudjuk, hogy ezt a betegséget terjesztette-e a Vörös Hadsereg, létezik egy jele annak, hogy valóban alkalmaztak tífusz-baktériumokat fegyverül keleten a német megszálló erők ellen: L. Mitkeiwicz ezredes, a titkos Lengyel hadsereg és a Szövetséges erők egyesített vezérkari főnökei közötti összekötő tiszt, a Szövetséges erők egyesített vezérkari főnökei közös titkárságának küldött gyakori jelentéseiben beszámolt a titkos hadsereg tevékenységeiről. Mi itt az 1943. szeptember 7-i jelentésre hivatkozunk. A titkos lengyel hadsereget Londonból Sikorski tábornok irányította, akit 1943. július 4-én Gibraltárnál egy repülőgép-szerencsétlenségnek álcázott gyilkosság során öltek meg. Ezt a titkos lengyel hadsereget nem szabad összetéveszteni az ún. lengyel nemzeti felszabadító hadsereggel, amelyet 1944-ben a kommunisták hoztak létre.

Még akkor is, ha azzal kell számolnunk, hogy az ebben a jelentésben megadott számadatok esetleg túlzottak lehetnek, az a tény vitathatatlan, hogy a lengyel földalatti harcosok bizonyos megbetegedéseket okoztak a német megszálló erőknek, és még ha az ilyen gerilla-hadviselés egy megszálló hatalom ellen illegális is, nem lehet erkölcsileg okolni a lengyeleket az ilyen hadviselés folytatásáért az ellen, amit ők illegális megszállásnak tekintettek. Ami érdekes itt, az ennek a jelentésnek az utolsó előtti oldala, amely felsorolja a 3. szám alatt a „megtorlási tevékenységeket”:

„Tífuszos lázat okozó mikrobák és tetvek néhány száz esetben.”

Fritz Berg írta le elsőként részletesen a német erőfeszítéseket a tífusz leküzdésére (ami a legfőbb halálok volt a német koncentrációs táborokban) és így a táborokban lévő számos zsidó fogoly életének megmentésére is.

Hans Jürgen Nowak és Hans Lamker elsőként mutattak rá arra, hogy a németek meglepő döntést hoztak 1943–44-ben: a németek a háború alatt feltalálták a mikrohullámú kemencéket, amelyeket nemcsak élelem sterilizálására, hanem ruhák fertőtlenítésére és tetvetlenítésére is kifejlesztettek. Az első működőképes mikrohullámú tetvetlenítő készüléket arra tervezték, hogy a keleti fronton állítják működésbe a német katonák ruháinak tetvetlenítésére és fertőtlenítésére, akiknek esetében a második legsúlyosabb fenyegetést a különféle fertőzéses betegségek jelentették. De ahelyett, hogy tényleg a keleti fronton alkalmazták volna, a németek felülvizsgálták a döntésüket és végül a készüléket Auschwitzba küldték annak érdekében, hogy megmentsék foglyaik életét, akiknek a zöme zsidó volt. Attól fogva, amikor ez a készülék a fertőzéses betegségek által fenyegetett életek védelmére lett alkalmazva, nyilvánvalóvá vált, hogy a németek számára abban az időben fontosabb volt a felsősziléziai hadiüzemekben dolgozó foglyokat megmenteni Auschwitzban, mint katonáikat menteni a harctéren.

Noha a németek elkeseredetten küzdöttek a tífusz ellen minden fronton, minden rendelkezésükre álló technológiával, hogy megmentsék nemcsak a katonáik, hanem a –bizonyos mértékig fontosabbnak tekintett – foglyaik életét is, Németország ellenségei aktívak voltak abban a törekvésükben, hogy megakadályozzanak minden német erőfeszítést az életek megmentésére.

Ráadásul Németország ellenségei a németországi tífuszjárványok kitörését arra használták fel, hogy a németeket azzal vádolják: táboraikban az ártatlan emberek millióit szándékosan kitették ennek a betegségnek, és egyik eszközüket, amelyet arra használtak, hogy küzdjenek a betegség ellen – a Zyklon B-t – egy állítólagos tömeggyilkosság hatóanyagává alakították.

Minden háborúban az első áldozat maga az igazság.

(Ford: *Tudós-Takács János*)

XIII. LEO PÁPA ŐSZENTSÉGÉNEK APOSTOLI KÖRLEVELE A SZABADKŐMŰVESSÉGRŐL (1884)

Tisztelendő testvéreinknek, az egyetemes katolikus világ patriarcháinak, prímásainak, érsekeinek és püspökeinek, kik az apostoli szentszékkel kegyelemben és közösségben élnek. XIII Leo pápa.

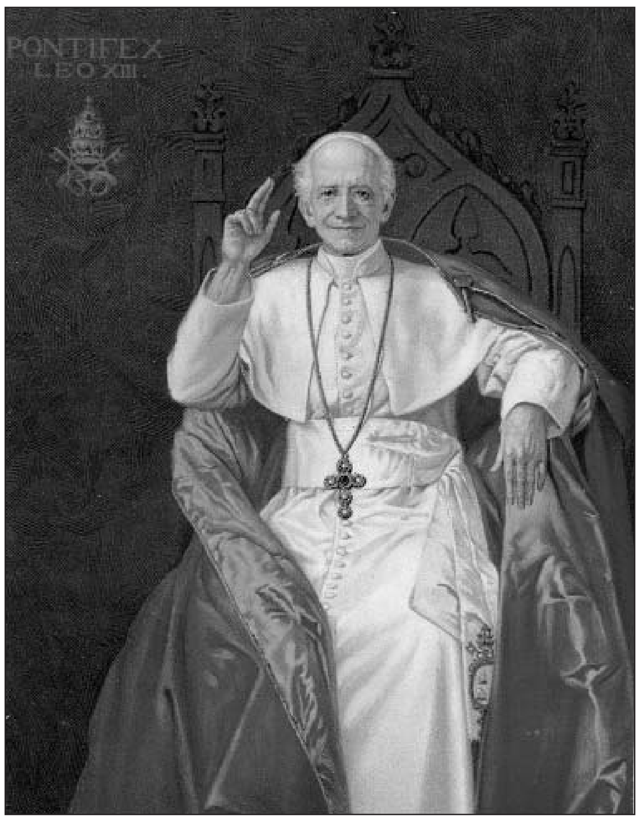
Tisztelendő Testvérek! Üdv és apostoli áldás.

Miután az emberi nem a gonosz szellem irigy incselkedései következtében, teremtőjétől s a mennyei javaknak adományozójától, Istentől szánalomra méltóan elszakadt, két nem csak különböző, de egymással merőben szemben álló táborra oszlott, amelyeknek egyike állhatatosan az igazság és erény mellett, másika pedig e kettő ellen küzd. Az egyik Istennek földi országa, Jézus Krisztusnak igaz anyaszentegyháza, amelynek ha igazán s úgy, hogy örök üdvösségünket is biztosítjuk, tagjai lenni akarunk, Istent, s az ő egyszülött Fiát teljes meggyőződésből és határozott akarattal kell szolgálnunk. A másik az Ördögnek országa, amelynek szolgálatában és hatalmában vannak mindazok, akik mesterük és ősszüleink gyászos példáját követve az isteni Örökkévaló törvény előtt meghajolni vonakodnak, törekvéseikben Istent nem ritkán mellőzik, sőt gyakran nyíltan fel is lázadnak ellene. Ezen ellentétes törvények hatása alatt, ellentétes irányt követő két városhoz hasonló, kétféle országnak természetét jól ismerte fel s jól jellemezte Szent Ágoston, midőn azon tényezőt, mely minden egyesnek létet adott, élesen megkülönböztető rövidséggel ekként vonalazta körül: „A kétféle szeretet, kétféle várost emelt magának: egy földit, az Isten megvetéséig elfajult önszeretetét: egy mennyeit, az önmegvetésig felmagasztosult szeretetét Isten iránt." E két város századokon át különböző fegyverekkel s váltakozó harcmodorral, bár nem mindig ugyanazon tűzzel s eréllyel küzdött egymás ellen, manapság pedig azt tapasztaljuk, hogy a gonosz irányzatok pártolói mindnyájan összeesküdve, kettőzött erővel működnek, amiben őket a „Szabadkőművesek" elnevezés alatt ismeretes, világszerte elterjedt és erősen szervezett szövetkezet nemcsak ösztönzi, hanem hathatósan támogatja is. Terveiket ugyanis többé nem is titkolva, a legnagyobb vakmerőséggel Istennek szent tekintélye ellen felbujtogatják egymást, s nyilvánosan és mindnyájunk szemeláttára arra törekednek, hogy Istennek anyaszentegyházát végveszedelembe sodorják, hogy ekként – ha lehet – a keresztény népeket végképpen megfosszák azon javaktól és jótéteményektől, amelyeket a Megváltó Jézus Krisztus szerzett nekünk. Ennyi csapás súlya alatt Isten iránti szeretetünk gyakran új fohászt hoz ajkainkra: „Íme ellenségeid fölzendültek és akik gyűlölnek téged, fejüket fölemelték. A Te néped fölött gonosz tanácsot tartanak és a te szentjeid ellen ármánykodnak. Mondják, irtsuk ki őket a nemzetek közül."

Ily válságos időben, midőn minden keresztény intézmény oly ádáz és állandó nyakassággal támadtatik meg, kötelességünknek tartjuk jelezni a veszélyt, rámutatni az ellenségre, s ravaszsága és tervei ellen tőlünk telhetőleg harcba szállani, nehogy örökre vesszenek el azok, kiknek lelki üdve ránk bízatott, s hogy Jézus Krisztusnak birodalma, amelynek védelmére rendeltettünk, ne csak fennálljon és sértetlen maradjon, hanem folyton erősebbé is válva terjesztessék e földön.

Elődeink, a római pápák, akik a keresztény népnek lelki üdve felett mindig féltékenyen őrködtek, a támadásait titkos odúiból intéző félelmetes ellenséget s ennek szándékait csakhamar felismerték; mint bölcsen előrelátó tanítók felszólaltak, s jelezve a vészt, óva intették a fejedelmeket és népeket, nehogy e csalárd fogások és üzelmek miatt tőrbe essenek. Először is XII. Kelemen 1738-ban mutatott rá e veszedelemre, kinek ebbeli rendelkezését XIV. Benedek megújítva, saját tekintélyével erősítette meg. Nyomukban haladt VII. Pius, s XII. Leo, aki „Quo graviora" kezdetű (1825. március hó 13-án kibocsátott) apostoli rendeletében elődeinek ez ügyben hozott rendelkezéseit s nyilatkozatait egybefoglalva örök időkre érvényeseknek nyilatkoztatta ki. Hasonló értelemben nyilatkoztak VIII. Pius, XVI. Gergely, majd ismételten IX. Pius.

Minthogy ugyanis ezen szabadkőműves szövetkezetnek természete és lényege szembetűnő jelekből (egyes bírói esetek letárgyalásából, napfényre került szabványaiból és szertartásaiból, valamint bizonyos magyarázatokat s fejtegetéseket tartalmazó irodalmi termékekből, nemkülönben egyes beavatott egyéneknek tanúbizonyságaiból is) eléggé felismerhető volt, ezen apostoli szentszék nyíltan kárhoztatja azt, kijelentvén, miszerint a szabadkőműves szövetkezet, amily jog- s törvényellenesen keletkezett, ép oly veszedelmes, nemcsak a keresztény egyházra, hanem az államra nézve is; egyúttal pedig a súlyosan vétkezők irányában – büntetések terhe alatt alkalmaztatásukat mellőző – határozott szabványokban megtiltja, hogy valaki ezen szövetkezet tagjainak sorába lépjen. Viszont a szövetkezetnek tagjai emiatt haragra fellobbanván, azon reményben, hogy e nyilatkozatok hatályát – azokat részint megvetve, részint rágalmazva – vagy kikerülniük vagy legalább meggyengíteniük sikerült, azzal vádolják az azokat kibocsátó pápákat, hogy nyilatkozataikban az igazságosságot, vagy legalább a kellő mértéket tévesztették szem elől. Ekként iparkodtak XII. Kelemen, XIV. Benedek, valamint VII. és IX. Pius apostoli rendeleteinek tekintélyét csorbítani, hatásuk élét venni; csakhogy magában a szövetkezetben is találkoztak olyanokkal, akik bár önkéntelenül, de mégis bevallották, hogy amit a római pápák tettek, az a katolikus hit és erkölcstan szempontjából jogosan történt. Egyetértett a római pápákkal több fejedelem és hatalmas államférfiú is, akik a szabadkőműves szövetkezetet a szentszék által elítéltetni kívánták, majd saját törvényeikkel kárhoztatták, amint ez Németalföldön, Ausztriában, Svájcban, Spanyol- s Bajorhonban, Savoyában, valamint Olaszhon egyéb részeiben is történt.

De mindezek mellett kiváló figyelmet érdemel az a körülmény, hogy elődeinknek ezen bölcs előrelátását a dolgoknak végkimenetele egész teljében igazolta. Előrelátó és atyai gondoskodásuknak ugyanis nem volt mindig s mindenütt óhajtott eredménye, aminek oka részint a bűnösöknek ravaszságában s tettetésében, részint másoknak, mégpedig azoknak meggondolatlan könnyelműségében keresendő, akiknek leginkább érdekükben állt a dolgok menetét éber figyelemmel kísérni. Innen van, hogy a szabadkőműves szövetkezet másfél évszázad alatt minden várakozás ellenére ennyire elterjedt, s ép oly ravaszul, mint arcátlanul a társadalom minden osztályába betolakodván, egyes államokban az uralmat magához ragadta. E gyors s félelmetes előrenyomulása tényleg megszülte azon veszedelmet az egyházra, a fejedelmek hatalmára és a közjóra nézve, amelyet elődeink már régen előre láttak. Mert annyira jutott a dolog, hogy nem ugyan az egyház, amelynek sokkal szilárdabb alapja van, semhogy emberi hatalom megejthetné; de igenis azokat az államokat félteni kell, amelyekben a szóban levő vagy attól nem igen különböző szolgai szerepet játszó egyéb szövetkezetek, mint a szabadkőművesség eszközei uralkodnak.

Ez oknál fogva, mihelyt az egyház kormányzatát átvettük, szükségesnek láttuk, sőt éreztük, tekintélyünk hatalmával ellenállani eme nagy veszedelemnek. Valóban gyakrabban kerestük az alkalmat, hogy üldözőbe vegyük ama tanok egyes tételeit, amelyekre a szabadkőműves vélemények elfajultsága befolyást gyakorolt. Így vállalkoztunk „Quod Apostolici muneris" kezdetű enciklikánkkal a szocialisták és kommunisták rémtanainak cáfolására; gondunk volt továbbá arra, hogy a családi frigynek sokak által csak homályosan ismert valódi és tiszta fogalmát, amennyiben annak gyökere s forrása a házasságban keresendő, megvédjük és értelmezzük; végre „Diuturnum" kezdetű enciklikánkban tárgyaltuk a keresztény bölcsesség alapelveire fektetett politikai hatalom lényegét, amely természeténél fogva a népek és fejedelmek jólétével elválaszthatatlanul van összeforrasztva. Most pedig elődeink példáján felbuzdulva arra határoztuk el magunkat, hogy a szabadkőművesség egyesületét, ennek egyetemes tanát és céljait, eljárásmódjait és terveit választva tanításunk tárgyául annak káros hatását kellően megvilágítsuk, és így e gyászos társadalmi bajnak veszélyes következményeit eltávolíthassuk.

Vannak különböző szövetkezetek, amelyek habár névre, szokásra, alakra s eredetre nézve egymástól különböznek, mégis miután céljaik azonossága s főbb tantételeik hasonlatossága miatt együvé tartoznak, lényegileg megegyeznek a szabadkőművesek szövetkezetével, amely amazoknak mintegy központul szolgál, amelyből mindazok kiindulnak, és ahová ismét visszatérnek. Mert habár ezek most már nem is lappanganak homályban, sőt az emberek szemeláttára, világos nappal is tartják üléseiket, majd folyóirataikat is kiadják, mégis a dolog lényegébe hatolva, be kell vallanunk, hogy a titkos szövetségek jellegével bírnak. Sok titokszerű van ugyanis azokban, amiket féltékenyen iparkodnak elfátyolozni nemcsak idegenek, hanem a tagtársak zöme előtt is. Ilyenek legtitkosabb és legvégsőbb céljaik, az egyes osztályok nagymesterei, egyes titkos és bizalmas összejöveteleik, úgyszintén határozataik s ezek keresztülvitelének módja és eszközei. Ide tartozik a tagok jogainak, kötelességeinek és hivatalainak nagy különbsége is, ide a fegyelmi szigor, amellyel kormányoztatnak. A beavatandók kötelesek ünnepélyesen ígérni, sőt esküvel fogadni, hogy soha senkinek és semmiféleképen sem fogják elárulni a tagtársakat, a jelvényeket és tanokat. Így törekednek a szabadkőművesek, mint hajdan a manicheusok – állandó furfanggal és tettetéssel – önmagukat elrejteni, hogy róluk övéiken kívül senkinek se legyen tudomása. Fölkeresik a rejtekhelyeket; fölveszik a tudósok és bölcsek álarcát, hogy műveltebbeknek látszódjanak; nyelvükön hordják a magasabb szintű műveltség szavait és a szűkölködők iránti szeretetet, és fennen hirdetik, hogy egyedüli céljuk a tömeg jólétét elősegíteni s a polgári társadalom előnyeiben a lehető legtöbbet részesíteni. Azonban, ha ez mind igaz is volna, még sincs mindezekben felölelve minden céljuk.

A fölavatottaknak ezen fölül meg kell ígérniük és fogadniuk, hogy vezéreiknek és mestereiknek a legnagyobb készséggel és bizalommal szót fogadnak, minden jeladásukra készen állnak, parancsaikat teljesítik, ellenkező esetben készek bármily kínos büntetést, sőt magát a halált is elszenvedni. És csakugyan a titkok elárulóit s a parancsszónak ellenszegülőket nem ritkán ki is végzik, mégpedig oly vakmerőséggel és ügyességgel, hogy a gyilkos a körültekintő és a bűntények megtorlására rendelt igazságszolgáltatást is nem egyszer kijátssza. Már pedig színlelni és a homályban lappangani, az embereket a nélkül, hogy őket tájékoztatnák, miről van a szó, mint rabszolgákat a legszorosabb hitre lekötni, őket idegen önkénynek alávetve minden gonosz tettre fölhasználni, a bűn büntetlenségének örve alatt kezükbe gyilkot nyújtani, mindez oly gonoszság, amely a természetes rendbe ütközik. E miatt maga a józan ész is világosan meggyőz bennünket arról, hogy a szövetkezet, amelyről szólunk, a természetes igazsággal és tisztességgel homlokegyenest ellenkezik. De még más érvek is bizonyítják, hogy a szabadkőművesség lényegében ellentétben áll a becsületességgel. Mert bármily ügyesen és ravaszul tudjanak is az emberek titkolni valamit és bizonyos megszokott könnyűséggel hazudni, még sem kerülhető el, hogy valamely működő ok ne volna valamiképp megvilágítható, azokból a tényekből, amiket létrehozott. „A jó fa rossz gyümölcsöt nem teremhet, sem pedig a rossz fa jó gyümölcsöt." Márpedig a szabadkőművesség veszélyes és igen keserű gyümölcsöt hozott létre. Mert a fent elsorolt csalhatatlan jelekből is kiviláglik, hogy mi az ő végcéljuk. Nem egyéb ti. mint alaposan felforgatni a keresztény intézmények által megteremtett vallási és állami rendet, s helyébe saját kényük szerint a puszta természetelvűség tanainak alapján újat létesíteni.

Amit a szabadkőművességről eddig mondottunk és mondani fogunk, azt nem annak egyes követőiről mondottuk, hanem általában az egész, sok rokon társulatot egyesítő szabadkőműves szövetkezetről. Mert az egyes követők közt lehetnek számosan, akik, bár bűnösök, azért mert ilyen társulatokba léptek, mindazonáltal a társulat gonosz tetteiben közvetlenül nem részesek, s annak főcélját nem is ismerik. Hasonlóképp az egyes társulatok közt is lehetnek olyanok, amelyek bizonyos végső következteté-

seket nem helyeselnek, pedig azokat, mint közös elveikből szükségképpen folyókat, hacsak e következmények undoksága vissza nem riasztaná őket, el kellene fogadniuk. Továbbá némely társulatoknak idő- és helyviszonyok miatt kevesebbel kell beérniük, mint amennyit maguk óhajtanának vagy más társulatok elérnek: mindamellett nem szabad azt hinni, hogy ezek nem tartoznak a szabadkőműves szövetkezethez, mivel ezt nem annyira a végrehajtott és bevégzett tények, mint inkább a tanok szerint kell megítélni.

Márpedig a természetelvűség lényege, amint azt maga az elnevezés is mutatja, az, hogy mindenben és mindenütt az emberi természet és emberi ész az egyedüli tanító és irányadó. Ezt állítván, az Isten iránti kötelességekkel mit sem törődnek, vagy pedig azokat téves és ingatag véleményeikkel fölforgatják. Tagadják ugyanis, hogy az Isten valamit kinyilatkoztatott volna, vallási hitcikkelyt el nem fogadnak, semmit, amit az emberi ész föl nem fog, igaznak nem tartanak, és semmiféle tant, amelynek a hivatal tekintélye miatt hinni kellene, el nem ismernek. Minthogy pedig a katolikus egyháznak egyedül sajátos kötelessége az Istentől nyert tanokat, a tanítás tekintélyét az üdvösség egyéb égi segédeszközeivel együtt teljesen fölhasználni és sértetlenségében megőrizni és megvédeni, a szóban forgó ellenségeink dühe és támadásai a leginkább ellene irányulnak.

Nézzük most, mit tesznek a szabadkőművesek a vallási dolgokban, különösen ott, hol nagyobb szabadságot engednek nekik, s ítélje meg mindenki, vajon tényleg nem hajtják-e végre a materialisták tanait. Régóta s makacs következetességgel azon vannak, hogy az egyháznak tanítói tisztjét s tekintélyét az államban tehetetlenné tegyék, s ez okból folytonosan hirdetik és sürgetik, hogy az egyház az államtól teljesen elválasztandó, s ezzel kizárják az egyház üdvös befolyását a törvényhozásból és az állam kormányzásából. Nekik tulajdonítandó, hogy az államok az egyház tanainak és intézményeinek mellőzésével szerveztetnek. S nem érik be azzal, hogy az egyház vezérletét visszautasítják, hanem azt ellenséges támadásaikkal folyton sértik is. És valóban büntetlenül szabad megtámadniuk a katolikus vallás alapigazságait szóval, tollal és iskolákban, nem kímélik az egyház jogait, s nem kegyelmeznek Istentől jelölt elöljáróinak. Az egyház önkormányzati szabadságát a lehető legszűkebb korlátok közé szorítják oly törvények által, amelyek láthatólag ugyan kevésbé zsarnokiak, de tényleg a szabadság elnyomására hozattak.

Hasonlóképp látjuk, hogy a papságot külön és súlyos törvényeknek vetik alá, úgy, hogy az napról-napra számra nézve mindinkább kevesbedik és szűkölködik. Az egyház javainak maradványait sérelmes rendszabályokkal megszorították, s megengedték, hogy az állam azokkal kénye kedve szerint rendelkezhessék, látjuk végre a szerzetesrendeket eltörölve, szétszórva. Az esztelenség dühe azonban leginkább az apostoli szentszék és a római pápa ellen irányul. Ezt ugyanis mindenekelőtt hamis ürügyekkel világi hatalmától, szabadságának és jogainak eme védpajzsától megfosztották, majd sérelmes és a folyton növekvő nehézségek következtében tűrhetetlen állapotba sodorták, míg végre odáig jutottunk, hogy a titkos társulatok tagjai nyíltan is hirdethetik azt, amit sokáig titokban forraltak, hogy ti. el kell törülni a pápák egyházi hatalmát is, sőt, végleg ki kell irtani magát az isteni jogon alapuló papságot. E tényről, ha egyebek nem is volnának, eléggé tanúskodik a beavatottak bizonysága, akik közül sokan már máskor is és legújabban ismét bevallották, hogy a szabadkőművesség célja, engesztelhetetlen gyűlölettel üldözni a katolicizmust, s hogy addig meg nem nyugodnak, míg mindazt ki nem irtják, amit a római pápák a vallás oltalmára rendeltek.

És ha talán a fölveendő tagoktól nem is követelik, hogy határozott alakban mondjanak le katolikus hitükről, ez távolról sem ellenkezik a szabadkőművesek titkos céljaival, hanem inkább előmozdítja azokat. Így szedik rá ugyanis az együgyűeket s kevésbé óvatosakat, s körükbe még sokkal többeket becsalnak. Azzal pedig, hogy akárkit felekezeti különbség nélkül vesznek föl, tettileg terjesztik korunk ama nagy tévhitét, hogy semmit sem kell törődni a vallással, s hogy egyes vallások között semmi különbség sincs. Ezen eljárásukkal végveszélyt hoznak minden vallásra, leginkább pedig fenyegetik a katolikus vallást, amely egyedül igaz lévén, a többiekkel jogsérelem nélkül nem tekinthető egyenértékűnek. De a naturalisták itt nem állnak meg. A legfontosabb kérdések körül vakmerően haladván a tévely útján, akár az emberi természet tehetetlensége következtében, akár pedig mivel az igazságos Isten bünteti kevélységüket, rohamosan hanyatlanak a legszélsőbb végletekbe. Innét van, hogy rendszerükben azon igazságok bizonyossága és alapja is elenyészik, amiket az emberi ész természeti világánál fogva megismer. Kétségkívül ilyenek az Isten léte, az emberi lélek szellemisége és annak halhatatlansága. Márpedig a szabadkőművesek ugyanezen tévhitek zátonyára jutnak. Mert jóllehet, általában vallják ugyan Isten létét, tetteikkel mégis bizonyítják, hogy ez nem belső s erős meggyőződésük. Nem tagadják ugyanis, hogy Isten létezésének kérdése köztük a legnagyobb viszályoknak oka; s tudvalevő dolog, hogy legújabban is, épen e kérdés miatt, nem kis veszekedés volt táborukban.

Valójában persze a szabadkőművesség egyes tagjainak megengedi, hogy szabadon vallhassák és védhessék Isten létét vagy nem létét, és azokat, akik Isten létét szemtelenül tagadják, éppúgy minden nehézség nélkül veszik föl, mint azokat, akik Istenben hinni látszanak ugyan, de róla téves fogalmuk van, mint a panteistáknak; ami nem egyéb, mint az istenségnek bizonyos torzképét elfogadni, de tényleg annak létét megtagadni. Ha pedig ezen egyedüli erős alap egyszer meggyöngíttetik vagy végleg megdöntetik, akkor szükségképpen inogni fognak azon igazságok is, amelyeknek megismerésére maga a természet vezet. Ilyenek pl. az, hogy a mindenség Isten szabad akaratából létezik, a világot isteni gondviselés kormányozza, hogy a lélek el nem enyészik, és hogy e földi életet más, örökkévaló élet váltja föl. Könnyen beláthatjuk, hogy mivé lesznek a magán- és közerkölcsök, mihelyt ismereteink és tetteink e természeti alapelvei elenyésznek. Hallgatással mellőzzük az isteni erényeket, amiket az isteni kegyelem különös ajándéka nélkül sem nem gyakorolhatunk, sem meg nem szerezhetünk, a amiknek természetesen nyomára sem akadunk azokban, akik az emberi nem megváltását, az égi kegyelmet, a szentségeket és a mennyei boldogságot tagadják, mert ezeket nem ismerik.

Szóljunk most a természeti törvényből folyó kötelmekről. Isten a világ teremtője és kormányzója, a természeti rendet fenntartó és annak megzavarását tiltó Örök törvény, az embereknek a mulandóknál sokkal fölségesebb és az érzékiek fölé helyezett végcélja, ezek az igazságosságnak és erkölcsnek kútforrásai és alapelvei. Ha ezeket mellőzik, amint ezt a naturalisták és szabadkőművesek teszik, a jogról és jogtalanságról alkotott fogalom elhomályosul és támaszát veszti. És valóban, a szabadkőművesek által kizárólagosan helyeselt erkölcstan, amelynek szellemében ők az ifjúságot nevelni akarják, nem más, mint amelyet polgárinak, függetlennek és szabadnak neveznek; vagyis amelyből a vallás eszméje teljesen ki van zárva. Ámde mennyire tehetetlen és erőtlen ez, és mennyire változik a szenvedélyek különféle befolyásai alatt, eléggé látjuk a máris jelentkező szomorú gyümölcsökből. Ahol is a szabadkőművesség kiszorítván a keresztény nevelést, szélesebb teret nyert, ott csakhamar pusztulnak a keresztény erkölcsök, elhatalmasodnak a tévhitek sötét rémei, és vakmerően üti fel fejét a gonoszság. E fölött általános a panasz és kesergés, és ezt a kézzelfogható tények által kényszerítve, akaratuk ellenére is kénytelenek sokan elismerni.

Minthogy továbbá az eredeti bűnnel beszennyezett emberi természet sokkal hajlandóbb a bűnre, mint az erényekre, az erkölcsiséghez szükségképp megkívántatik, hogy megzabolázzuk a lélek háborgó indulatait, s kívánságait alárendeljük az észnek. És ezen küzdelemben sokszor kell megvetnünk a földi javakat, el kell viselnünk a legnagyobb fáradalmakat és nehézségeket, hogy a győzedelmeskedő ész mindig megtartsa a fölényt. De a naturalisták és szabadkőművesek semmit sem hívén abból, amit Isten kinyilatkoztatásából tudunk, tagadják, hogy az emberi nem ősatyja vétkezett volna, s azt tartják, hogy az ember szabad akarata erejében meg nem fogyatkozott s nem hajlandó a rosszra. Sőt ellenkezőleg, annyira magasztalják a természeti erejét és fenségét, hogy egyes-egyedül benne helyezik el az igazság kútforrását és szabályát annyira, hogy képzelni sem képesek: indulataink megfékezése s kívánságaink zabolázása végett folytonos harcra és csüggedést nem ismerő kitartásra van szükségünk. Innét van, hogy a test szenvedélyeinek oly sok csábot nyújtanak a minden illem és szemérem nélkül szerkesztett újságokban és könyvekben s az érzékcsiklandó színjátékokban; a realitások örve alatt ledér eszméket csempésznek be a művészetekbe; s ily módon kifinomult kieszelt fortéllyal az elpuhult és kéjelgő testnek tápot adva gyönyörérzékének hízelegnek, hogy annál könnyebben elaltassák az elcsábított erényt. S noha gonoszul cselekednek, abban mégis következetesek, hogy ellökvén maguktól a mennyei javak reményét, üdvüket a mulandókba helyezik és a föld rögéhez tapadnak.

Mindezt, amit mondottunk, megfelelően bizonyítják az általuk elejtett szavak, amiknek nem annyira tartalma, mint vakmerősége lep meg. Miután pedig álnok és csalárd embereknek senki sem szokott oly szolgaian engedelmeskedni, mint azok, akik a szenvedély uralma alatt egészen elfajultak s szellemileg megtörtek, olyanok sem hiányoznak a szabadkőművesek táborából, akik nyíltan hirdetik, miszerint minden módon arra kell törekedni, hogy a néptömeg tervszerűen a bűnök korlátlan szabadsága által kielégíttessék, hogy ezáltal bármilyen gonosztettre eszközül szabadon fölhasználhatóvá legyen.

Ami a családi életet illeti, erre nézve a naturalisták tana a következőkben foglalható össze. A házasság a közönséges üzleti szerződések körébe tartozik, és joggal fölbontható a szerződő felek kénye-kedve szerint: a házasságügyi törvénykezés az államot illeti meg. A gyermekek nevelését illetően minden törekvésüket oda irányozzák, hogy azokat az életben is érvényre emeljék. Sok, mégpedig katolikus államban is, csak a polgárilag kötött házasságok érvényesek, másutt a törvény megengedi a házassági kötelék felbontását, és ismét másutt arra törekednek, hogy a fölbontás mielőbb megengedtessék s ekképp rohamosan oda jutnak, hogy a házasság mivolta s lényege egészen meg fog változni, s nem lesz egyéb állhatatlan s ingadozó viszonynál, amelyet a bűnös kéjvágy teremt meg, majd a változó kéjvágy fölbont.

A szabadkőművesek azonkívül minden erővel arra törekednek, hogy az ifjúság nevelését is magukhoz ragadják. Tudják ugyanis, hogy az ifjúság gyengéd lelkületét tetszésük szerint idomíthatják és kényük-kedvük szerint hajlíthatják, s hogy ennél nincs alkalmasabb eszköz oly polgárok nevelésére, aminőket ők óhajtanak. Amiért is semmi befolyást s felügyeletet sem engednek az egyház szolgáinak az ifjúság oktatására és nevelésére, és sok helyen máris keresztülvitték, hogy az egész nevelés a világiak kezébe került és az erkölcsök képzésébe semmiképp sem folyhatnak be ama legmagasztosabb és legszentebb kötelmek, amelyek az embert Istenhez fűzik.

Következnek az állambölcseleti tanok. Itt ismét azt vallják a naturalisták, hogy az emberek mind egyenjogúak s semmiben sem különböznek egymástól; természeténdél fogva mindenki egyenlően szabad, senkinek sem áll jogában másnak parancsolni, és erőszakot követ el az emberi nemen az, aki a tekintélyt máshonnan származtatja, mint az emberektől. Minden tehát a szabad nép akaratától függ; a nép a hatalom és jog viselője olyannyira, hogyha a nép akarata megváltozik, az uralkodókat még akaratuk ellenére is szabad trónjaiktól megfosztani. Minden polgári jognak és kötelességnek kútforrása és alapja a nép és az újkor tanai szerint szervezett államhatalom. Az államnak azonkívül ateistának, vallástalannak kell lennie; a vallások különféle alakjai esetében semmi oka nincs annak, hogy miért részesüljön előnyben az egyik a másik fölött, miután azok különben is egyenértékűek.

S hogy mindezeket a szabadkőművesek is vallják s eszerint iparkodnak szervezni az államokat is, sokkal jobban ismeretes, semhogy bővebb bizonyításra szorulna. Régóta ugyanis minden erővel s eszközzel erre törekednek, s ezzel utat törnek azoknak, akik a legnagyobb szélsőségeket sürgetik, mint pl. a javaknak fölosztását és közösségét, a társadalmi osztályok és vagyonkülönbségek eltörlését.

Az tehát, hogy mi a szabadkőművesség s mily utakon jár, eléggé látható azokból, amiket röviden érintettünk. Főelveik annyira és oly szembetűnően ellenkeznek a józan ésszel, hogy azoknál károsabbak nem is képzelhetők. Őrületes istentelenség s legvakmerőbb gonoszság ugyanis ki akarni irtani az Isten által alapított vallást, megsemmisíteni az ő örökké tartó egyházát s tizennyolc század után visszaállítani a pogányságot az Ő erkölcseivel és szokásaival szemben. S nem kevésbé megdöbbentő s még kevésbé elviselhető dolog, hogy a Jézus Krisztus által kegyesen nyújtott jótéteményeket nemcsak egyesektől, hanem a családoktól is meg akarják vonni.

Hittani Kongregáció

Nyilatkozat a szabadkőműves szervezetekről

(Quaesitum est)
Nem hivatalos fordítás.

Megkérdezték, történt-e változás a szabadkőműves szervezetek egyházi megítélésében, mivel az új Kánonjogi Kódex, a régivel ellentétben, nem említi kifejezetten őket.

A Hittani Kongregációnak az az állásfoglalása, hogy a fenti körülmény annak a szerkesztési elvnek köszönhető, amit más, külön meg nem nevezett szervezetek esetében is követ, mivel ezen szervezetek szélesebb kategóriákban szerepelnek.

Az Egyháznak a szabadkőműves szervezetekre vonatkozó negatív véleménye ezért változatlan, mivel ezen szervezetek elveit az Egyház saját tanításával mindig is összeegyeztethetetlennek tartotta, így a bennük való tagság tiltott marad. A hívő, akit bevesznek tagként szabadkőműves társaságba, súlyos bűn állapotában van és nem részesülhet szentáldozásban.

A helyi egyházi hatóságoknak nem áll jogában a szabadkőműves társaságok természetéről olyan véleményt kinyilvánítani, ami csökkentené a fenti, valamint az ezzel összhangban lévő, szintén ezen Hittani Kongregáció által kiadott 1981. február 17-i nyilatkozatot.

(AAS 73 1981 pp. 240-241; L`Osservatore Romano angol kiadása, 1981. március 9.)

II. János Pál pápa az alulírott bíboros prefektusnak adott kihallgatás alkalmával a Kongregáció rendes ülésén elfogadott jelen Nyilatkozatot jóváhagyta és közzétételét elrendelte.

Kelt Rómában, a Hittani Kongregáció Hivatalában, 1983. november 26-án.

Josef Ratzinger
bíboros, prefektus
Fr. Jerome Hamer, OP
loriumi c. érsek, titkár

Fiala Ferenc:

Mit írt Tucholsky emigráns zsidó újságíró Arnold Zweighez?

A német nemzetiszocializmus hatalomátvétele után megkezdődött a németországi zsidóság külföldre vándorlása. A kivándorlók között elsősorban újságírókkal, írókkal és egyéb hasonló zsidó írástudókkal találkoztunk, akik annakidején Párizsban, Prágában és Svájcban ütötték fel tanyájukat. Ezek a zsidó írok és hírlapírók természetesen a hazugságok pergőtüzével árasztották el a világsajtót, úgy, mint annakidején Hatvani Lajos, Göndör Ferenc és Roboz Imre, akik magyar viszonylatban 1919 után ugyanúgy cselekedtek, mint németországi zsidó fajrokonaik. A németországi zsidó emigránsok egyik legérdekesebb alakja Kurt Tucholsky volt, aki Panter Péter, Hauser Gaspar, Thieger Theobald és Wrebel lgnác néven írta cikkeit. Külső munkatársa volt a legnagyobb világlapoknak és így a zsidó emigráció egyik vezetőjévé lépett elő. Galíciából származott, ősei bocherek, vándor sakterek voltak s tőlük örökölte Európa-ellenes szenvedélyét és gyűlöletét.

Kurt Tucholsky 1936 februárjában öngyilkosságot követett el, de tettét megelőzően levelet írt barátjához, az ugyancsak zsidó Arnold Zweighez. A zsidó világsajtó ezt a levelet gondosan elrejtette a nyilvánosság elől, hiszen az akkori európai sajtó nagy része még akkor sem közölte volna a tragikus sorsú zsidó emigráns őszinteségtől és gyűlölettől egyaránt túlfűtött érdekes levelét, ha azt Arnold Zweig kiadta volna kezei közül. A levelet érdemes elolvasni, mert annak írója, a halál árnyékában állva, őszintén elmondja véleményét saját fajtájáról és fajtája minden bűnéről és rövidlátásáról.

Tucholsky: A zsidóságot legyőzték

A levél szószerinti magyar fordítása a következő:

„Kedves Arnold Zweig!

Teljes szívemből köszönöm november 13-áról keltezett levelét. Köszönöm szíves sorait és ha rövidesen eljuttatná hozzám „Verdun" és a „Zsidóság mérlege" című munkáit, akkor még hálásabban gondolnék Önre. Ön azon kevésszámú írók közé tartozik, akik sohasem haragszanak az őszinte kritikára. És ezt tudva, szeretnék most Önnek egy levelet írni – amely azonban nem az Ön könyveivel foglalkozik – és amely levelet tulajdonképpen nem is Önnek hanem Önöknek írom.

Mint tudja, én 1911-ben kiléptem a zsidóság kötelékeiből – de azóta rájöttem, hogy egy zsidónak sohasem lehet ezt őszintén megtennie. Kilépésemet nem üzleti szempontból követtem el, hiszen a császárság alatt egy zsidó sokkal jobban boldogult, mint olyasvalaki, aki a felekezetnélküli rovatban szerepelt. Hát akkor miért tettem? Főként azért, mert már kora ifjúságomtól fogva ösztönös ellenszenvet éreztem a bebalzsamozott zsidó rabbinusok ellen… Wendriner akkor még nem létezett számomra. Tehát gyerünk az igazsággal!

Az antiszemitizmust akkor még csak az újságokból ismertem – az életben nem. A diákegyesületekben nem tartottak zsidónak és ahogyan velem bántak – azért, mert árjának tartottak –, az igen mulatságos valami volt. Ugyancsak nem éreztem a zsidóság iránt ellenszenvet a katonaságnál sem. És amikor pár esztendeig rendőrtisztviselő voltam, akkor sem tapasztaltam semmiféle ellenszenvet kollégáim között. A kaszinóban együtt ittam a fiúkkal („ich habe mit den Kerten im Kasino gesoffen"), ami mindenesetre jó iskolának bizonyult későbbi érvényesülésem útjain. Tehát nem a keserű emlékek hatása alatt írom levelemet…

De ugyancsak nem tartozom a zsidó antiszemiták közé sem. Palesztináról – mivel nem ismerem – nem mondhatok véleményt. De két dologban azt hiszem, mégis igazam van: Palesztina nem zsidó állam, hanem angol gyarmat, ahol a zsidók – mint hajdan Pontius Pilátus alatt – bizonyos fokú állami szerepet játszanak. Ez pedig sehogy sem tetszik nekem, sem pedig az ott élő zsidóság igazabb részének. Másodszor; Palesztinába vándorolt német zsidók pénzüket csak áru formájában vihetik magukkal, ami azt jelenti, hogy Palesztinában német árukat kell vásárolnia a zsidó lakosságnak. De ez a cionizmus ügye, ami engem nem érdekel és így nem is mondhatok ítéletet felette. De volna egy fontos kérdésem Önhöz.

Micsoda Ön? Tagja egy megvert, de még korántsem legyőzött seregnek? Nem, Arnold Zweig, ez nem igaz! A zsidóságot legyőzték… Az nem igaz, hogy évezredeken keresztül harcoltunk. Mi nem harcoltunk. A zsidó emancipáció nem a zsidóság eredménye. A zsidóság felszabadítása a francia forradalom eredménye. A francia forradalomban pedig nem voltak zsidók. Olyan ajándékot kaptunk, amelyért nem harcoltunk és ez megbosszulta magát…

„Egy úri fajnak pusztulni kellett volna, de mi tovább éltünk…"

Sohasem tetszett nekem az a langyos és rothadt megállapítás, amely azt mondotta, hogy a XIV. század zsidósága azért nem tudott semmit sem alkotni, mert el volt nyomva és mert gettóban élt.

Nem, kedves barátom. A gettó nem következmény, a gettó a zsidóság sorsa. Egy úri fajnak el kellett volna pusztulnia, de mi tovább éltünk…

De hagyjuk a középkori zsidókat, foglalkozzunk inkább a mai, Németországból kiűzött zsidóinkkal. A nagy pillanat egy kis fajt talált. Hogyan? Úgy, hogy 1933 márciusában tíz közül nemcsak egynek kellett volna kivándorolnia, de tíz közül kilencnek. Volt csak egyetlenegy olyan rabbink is, aki vezére lett volna a nehéz időkben a zsidóságnak? Vagy egyetlenegy ember, akire számíthattunk volna? Nem, egy sem volt! És talán véletlen, hogy éppen a zsidóság németországi fellegvárában, Nürnbergben lett olyan nagy úr Streicher?…

Mondotta volna Ön egy átlag zsidónak 1933-ban, hogy bizonyos feltételek mellett hagyja el Németországot – mint ahogyan az 1935-ben bekövetkezett –, ha igen, valószínűleg kikacagták volna… „Csak nem hagyhatom itt az üzletemet?" (A meggondolatlan játékos gondolata.) „Engem nem lehet csak úgy elküldeni, mert én érték: üzleti érték vagyok…" – És most szégyenszemre lopva, mint a tolvajok hagyják el az országot – méghozzá pénz nélkül… Higgye el nekem, hogy a heroizmus jobb üzlet lett volna. De hát akkor miért nem választottuk ezt az utat? Ez, úgy hangzik, mintha ez azok ellen szólna, akiknek ezt a levelet küldöm. De nyugodjanak meg, ez csak közvetett vád akar lenni.

Nem adhatok önnek igazat, mikor Ön olyan tulajdonságokért dicséri a zsidó asszonyokat, amelyek más asszonyokban is megvannak (például „kerti ünnepélyeken szépnek lenni" – hiszen ezt Müller Micuka is tudja). Tudom, Ön nem ad nekem igazat, de ne feledje el, én nem ugatni akarok – csak panaszkodni…

Vereséget szenvedtünk! A kezünkben voltak az összes ütőkártyák és mégis így megvertek bennünket, ahogyan még senkit. És most mi a teendő? A legnagyobb kíméletlenséggel és vashoz hasonló őszinteséggel kell szembenézni a dolgokkal, önkritika kell Uram! Önkritika, ami annyira hiányzik belőlünk…

Nem mi vagyunk a „jobbik Németország"

De ehelyett mi történik? Az, hogy halálra dicsérjük a szocikat a kommunistákat és hasonlóak vagyunk ahhoz a svéd mondáshoz, amely azt mondja, hogy „ülnek az urak és mélységesen tisztelik egymást". Az őszinte megtérés és az erős önkritika helyett azt hallom, hogy mi vagyunk a „jobb Németország" – és ehhez hasonló ostobaságokat. Egy országot nemcsak alkotásaiból – de szenvedéseiből és a sors iránti ellenállásából kell megismerni.

Kísérteties jelenség például az is, amit a párizsi emigránsok tesznek: játszanak valamivel, ami már megszűnt, ami már nincs. Még mindig németeknek mondják magukat – de, a mennydörgőjét a világnak – a németek nem akarnak már rólunk tudni! És ezt a párizsiak nem veszik észre?

Igen, ez Németország.

Mindent elölről kell kezdeni „Fort c'est Descartes descendu dans le rue", – mondja Dandieus. (Sajna már 36 éves korában meghalt.) Mindent elölről kell kezdeni és nem erre… a Sztálinra hallgatni… És azt sem mondhatjuk, hogy „Ez pedig egyáltalán nem Németország". Mert azt a „másik" Németországot mi sohasem fogjuk megérni. Ezt is csak azok a rövidlátók mondják, akik azt hiszik, hogy még mindig tele vagyunk fiatalos erővel és alkotó hévvel Talán majd azok, akik utánunk jönnek. De így – sohasem. A játéknak vége…

Nihilizmus? Kedves Zweig, higgye el, nagyon, de nagyon sokat láttam és tanultam az utolsó öt esztendőben – és ha egészségesebb volnék, úgy ezzel a névvel ruháztam volna fel emigránsaink tevékenységét. Megtanultam, hogy sokkal előnyösebb bátran megmondani azt, hogy semmi sincs, minthogy magunk és mások előtt színészkedjünk. (Amit azonban Ön sohasem tett.) De a kétkedések színjátékát játszani, ahogyan azt például a Nobeldíjnyertes Thomas Mannál látjuk, aki „tisztára irodalmi értékű" könyveit még mindig a német piacon árulja – ehhez már nincs erőm. És itt van az, ami végzetesen elsodort engem a német emigránsoktól.

Doitsche Kultur? Jó éjszakát…

Minden úgy megy tovább, mint ha semmi sem történt volna. Még mindig ugyanaz. Ugyanazokat a könyveket írják, ugyanazon beszédeket tartják az összejöveteleken és ugyanazokkal a módszerekkel dolgoznak. Azzal azonban sohasem törődtünk – különösen akkor, amikor még lehetőségeink voltak –, hogy mi történik azokkal, akik kívül állnak a mi köreinken… Nézze csak például, milyen tulajdonságok jellemezték Lenint az emigrációban? Acélos gondolatszabadság és vaskövetkezetesség! És azok ott Párizsban? „Doitsche Kultur!… „A világ lelkiismerete… Jó éjszakát…"

Eddig szól Kurt Tucholsky berlini zsidó újságíró őszinte levele, amelyet Arnold Zweighez írt, közvetlenül öngyilkossága előtt. A zsidó emigráció természetesen elhallgatta ezt a levelet, nem vett róla tudomást, mert annak megállapításai a maga megdöbbentő őszinteségében tárták fel az európai zsidóság bűneit. Így tehát jobb volt hallgatni erről a levélről…

(Forrás: Harc!, 1944 június 17.)

Paudits Zoltán

Így lettek

A farkasok megölik
mind a birkákat,
és dögevők elé húzzák
lelküket prédának.

Kóser keselyűk tépnek
oszló testeket,
a karmuk közt pusztulnak el
népek és nemzetek.

Füstölgő szemétdombjuk
vérünktől ázott,
öntörvényük elvett, lopott,
ölt és megalázott.

Az Isten Igazságát
is felülírták,
így lettek ők választottak,
mi pedig a birkák.

2009. Napisten havának 29. napján

A SZERKESZTŐSÉG POSTÁJÁBÓL

Igen tisztelt és nagyra becsült kedves Gede Úr!

Az alábbi kis írást elküldöm Önnek, tegyen vele belátása szerint, csak annyit kérek, hogy a nevem ne szerepeljen! Az Ön számára ez a cikkből és előző jelentkezéseimből kiderül. Így is „eltöröltek" a föld színéről, de ha még a jóindulatú Megyéspüspökömet is ellenem fordítják, akkor szó szerint éhen halok.

Próbáltam kissé visszafogottan írni, mert azért mégis csak katolikus pap volnék. Szeretem az Egyházat szeplőivel, ráncaival együtt és siratom, mint haldokló anyámat. Ha valaki, aki tehet érte és olvassa e sorokat, merítsen erőt belőle.

KATOLIKUS EGYHÁZ – SZEKTÁK – SZABADKŐMŰVESSÉG – ZSIDÓSÁG

A címben jelezett sorrend a mögöttünk lévő XX. század legjellemzőbb profilja, amely szomorú módon nyomja rá bélyegét korunkra és a jövőnkre. A 2000 éves Egyház elleni támadások történelmi hátterében mindig jelen voltak a zsidók. Ezt a tényt oly sokan és oly sokszor leírták, kellő bizonyítékokkal, hogy felesleges lenne ismétlésekbe bocsátkozni. Aki a Katolikus Egyház történetét, vagy a Pápaság történetét olvassa, lépten-nyomon ráakad a zsidóság külső és – ma már arcátlanul nyilvánvaló – belső ellenségeskedésére. Amikor zsidó pénzen megjelennek a szakadások (mert hiszen ez is kiolvasható a nagy szakadások történelméből) – még később a szekták –, akkor az Egyház vezetői kapkodnak, de azért néha sikerül hathatós orvosságot találni a sebekre.

1957-ig minden „tengeri viharral szemben" biztosan fut az Egyház hajója. Szent pápák sora, kellő bölcsességgel – a Szentlélekre gondosan hallgatva – a legmegfelelőbb kormányosai ennek a hajónak. (Vádolják is őket jócskán a tehetetlen ellenségek! – ld. XII. Pius meghurcolása a médiában, amelyek már jóval előbb zsidó kézbe kerülnek.)

Angelo Roncalli bíboros bölcs lelkipásztor és okos politikus volt, de mindenek felett szent életű pap, amiért el is foglalhatta helyét oltárainkon. Lehet, hogy sejtette, milyen következményekkel jár majd a II. Vatikáni Zsinat, de halála megakadályozta abban, hogy végigvigye tervét, és életszentségéből fakadó Szentlélekre-irányult akarattal helyes úton is vezesse végig. Azt azonban meg kell jegyezni a Szent Pápával kapcsolatban, hogy atyai jósága felülmúlta a józan ítélőképességét – ezért nyithatott káros és kóros módon olyan ablakokat a világra, amelyeken keresztül nem üdítő fuvallat, hanem közel- és távol-keleti bűz áramlott be.

Giovanni Battista Montini bíboros, milánói érsek, majd VI. Pál néven Szent Péter utóda, vitathatatlanul tudós és óriási műveltségű férfiú volt. XII. Pius helyettes államtitkáraként pedig jó diplomata is. (Ez utóbbi bölcsessége valamiért – vagy valakik miatt – cserbenhagyta; Ld. Mindszenty József félreállítása.) Szándéka mindenképpen igazodni látszott XXIII. Jánoséhoz, de…

Ebben az időben már megjelennek mellette a szabadkőművesség befolyása alá került munkatársak (Villot államtitkár, Bugnini érsek a liturgikus reform atyja stb.) Ezen tény bizonyára előbb észrevétlenül, később lelki szenvedéseinek fő okozójaként nyilvánvalóan hatása alá vonja az érzékeny lelkű embert. A zsinati hangadók között már ott vannak azok, akik a zűrzavaros, és talán eretnek Holland Katekizmussal, Hans Küng pártfogolásával és egyebekkel beírták nevüket az Egyház történelmének lapjaira. Ott van a későbbi három pápa is, de egyikük sem szélsőséges nézetű ember. A Zsinat meghozza döntéseit és elindul a hosszú és sok tekintetben zűrzavaros folyamat – a magyar sláger szavaival élve – a „mindenki másképp csinálja" időszaka.

(Ugye nem veszi sértésnek a Kedves Olvasó, ha itt idézek egy „viccet", ami egyházi körökben 40 éve tartja magát?!) – Nos, íme a vicc:

Aquinói Szent Tamás, Szent Ágoston, Szent Bonaventúra és a többi mennyországi hittudós veszi a bátorságot és megkérdezi a Mennyei Atyát, hogy mi a véleménye a II. Vatikáni Zsinatról? Az Atya így válaszol: Kedves Gyermekeim! Az Egyház a Fiam alapítása, Őt kérdezzétek. A Hittudós Szentek mennek Jézus Krisztushoz. Az Ő válasza: Szeretett papjaim, tudjátok, hogy az első Pünkösd óta a Szentlélek irányítja az Egyházat. Őt kérdezzétek. A Szent Hittudósok mennek a Szentlélekhez. A Szentlélek válasza pedig ez volt: Mit is mondhatnék nektek, hiszen ott se voltam!)

VI. Pál lelki gyötrelmekkel és az egyház gyermekei részéről ütött sok-sok sebbel tér a sírba. A 33 napig uralkodó velencei pátriárkának, Albino Luciani-nak csak annyi ideje van, hogy felvillantsa igazi hitoktatói vénáját, amellyel majd bölcsen és okosan helyre tehetné a széthúzást. A szabadkőművesek megmérgeztetik.

A krakkói érseki székből Szent Péter trónjára kerülő Karol Wojtyla bíboros széles látókörű, sokat tapasztalt papi egyéniség. Meneszt néhány szabadkőművest, kiáll hazája szabadságáért, kemény megfogalmazásokat tesz – ezért a zsidó Andropov utasítására mohamedán merénylő pisztolyából kilőtt mérgezett golyó teríti le. (Nem ismerős a metódus? Mohamedán merénylők repülőgépeket irányítanak a zsidó pénzvilág ikertornyaira, ahol aznap „véletlenül" egy zsidó sem dolgozik.) – Lehet, hogy felépülése közben rájön: ha még valamit akar tenni az Egyházért, akkor megemlékezik anyai nagymamájáról, aki Theresa Scholtz néven volt „lengyel". Vagy arról a keresztanyjáról, akiről egy fotó is maradt fenn a pápáról készült spanyol albumban. Wiadrowska asszony arcvonásai „csakis olyan jellegzetességeket" hordoznak, amelyek nyomán a szláv vérvonal kizárható. Ettől kezdve sorra kerülnek ki keze közül azon főpapi személyiségek, akik kimutathatják az apostolokkal való vérségi rokonságot „is" (nemcsak a szentelésben lévő lelki vonalat – mi magyarok is büszkélkedhetünk ilyenekkel). Bocsánatkéréseivel is csak a „fiatal lengyel színész" képét hagyja maga után, a fél világ nevet rajta, csak a rábízott nyáj lelkesedik. Hogy miért?

Kicsiben folytatom:

„Valahol Európában" egy tehetségtelen, de nagy öntudattal rendelkező papocska nagy nehezen ledoktorál; püspöki titkár lesz, majd lustasága és gőgje miatt a püspöke jó messzire, de elég nagy plébániára teszi. A szomszédba kerülő ifjabb kollégа népszerűbb a hívek között, de emberi gyengéje miatt sok bajt hoz a saját fejére. A már szabadkőműves idősebb kollégа első menetben a kisebbséget és az őket pénzelő zsidóbarát szektát uszítja rá. Mivel ez az akció nem a megfelelő eredménnyel jár, az időközben „megfelelő támogatással" püspökké lett vidéki plébános teljes erejét beveti a fiatalabb kollégа ellehetetlenítésére. Közrejátszik ebben a fiatalabb kollégа másik riválisa, aki szintén aktív szabadkőműves. Az emberi gyengeség és a megfelelően zsarolható, volt kommunista kívülállók segítségével végérvényesen letörlik a színről a fiatalabb kollégát. (NB. Ez a nevezett „kipusztított" pap túl sokat beszélt nyíltan a zsidóság, a szabadkőművesség és a cigányság dolgairól.)

A zsidók történelmi távlatú gyűlölködése előbb a szakadások pénzelésében; majd a szabadkőműves kormányok intézkedéseiben, majd a kommunizmus zsidó vezetőinek önkényében, ill. a szekták gyűlöletében mutatkozott meg. Mivel a szekták előszeretettel nevezték a bibliai kifejezéssel élve a „sátán zsinagógájának" az Egyházat, nem tudtak ellene mit tenni. Nosza, jön a talmudi bölcsesség és beépül a jól jövedelmező szabadkőműves akciókkal, a fő-, közép- és alsópapság soraiba. Pénzéhes, érzékies, hitetlen papok pedig, mindig akadnak a kiszolgálói szerepre. Na ez a sátán zsinagógája. A zsidókat kiszolgáló gójok még rosszabbak, mint maguk a zsidók eredetiben.

Ratzinger pápa elég okos ember, de ő is öreg már és nem lesz ideje arra, hogy megtisztítsa az Egyházat; nem beszélve arról, hogy a „bezsongott" zsinatpártiak, a zsidó nők által indított lelkiségi mozgalmak stb. támadják minden felől – mintha restaurációt akarna (bár ezt akarná!). – A Magyar Egyház megújulására pedig, még jócskán várni kell, míg kijutunk a tisztásra a zöld erdőből. (Grünwald, Waldbauer mint magyar nevek közismertek – nemde?)

F I G Y E L E M !

Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

Hungária Szabadságharcos Mozgalom elérhetősége az Interneten:

http://www.szittya.com

e-mail: hszm@szittya.com

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Megjelenik minden hó 15-én

Tiszteletbeli főszerkesztő: MAJOR TIBOR

Felelős szerkesztő: GEDE TIBOR

Főmunkatárs: TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS

Olvasószerkesztő: UNGVÁRI GYULA

A Szerkesztőség e-mail címe: szittyakurt@yahoo.com

A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.

Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com

Előfizetés: Magyarországon egy évre 4000 Ft,
Egyes szám ára: 280 Ft
Külföldre előfizetés: Egy évre 10 000 Ft

Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.

ISSN 1215-5489

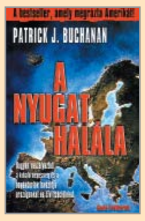
TILTOTT GYÜMÖLCS!

ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN

A NYUGAT HALÁLA

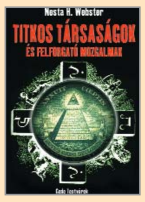
(Hogyan veszélyezteti a kihaló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat.)

A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő kataklizma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerű, provokatív tanulmány.
Kemény borító. 297 oldal. Ára: 3500 Ft

Ksz. 52. NESTA H. WEBSTER

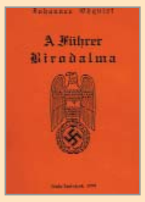
TITKOS TÁRSASÁGOK ÉS FELFORGATÓ MOZGALMAK

A titkos társaságok és felforgató mozgalmaknak nemzetközileg elismert legtekintélyesebb angol kutatójának alaposan dokumentált, tudományos igényű főműve a társadalmi és erkölcsi rend felforgatására törő baloldali mozgalmak és forradalmak folyamatát az első keresztény évszázadoktól nyomozza végig a Gnosztikusoktól az Orgyilkosok, a Templomosok, a zsidó kabbalisták és a Szabadkőművesek, ill. az Illuminátusok mozgalmain át a modern nyílt és titkos felforgató társaságokig.
Kemény borító. 506 oldal. Ár: 3200 Ft.

Ksz. 24. JOHANNES ÖHQUIST

A FÜHRER BIRODALMA

Végre! A Harmadik Birodalomról szóló tízezernyi zsidó kiadvány gyűlöletével, áltudományosságával, rágalmaival szemben ez a kötet pusztán csak a bizonyítható történelmi tényeket állítja. De ez is elég, hogy az olvasóban egy világ omoljon össze. Tények a hazugság ellen!
Kartonált. 342 oldal. Ár: 1800 Ft

Ksz. 50. DAVID IRVING

APOKALIPSZIS 1945. DREZDA ELPUSZTÍTÁSA

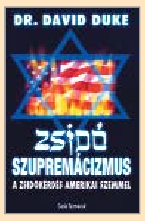

1945. február 13-áról virradó éjjel Sztálin demokrata szövetségesei Drezda bombázásával az európai történelem legnagyobb tömeggyilkosságát hajtották végre. Ez a barbár gonosztett még a Hirosimára ledobott atombomba borzalmait és áldozatai számát is felülmúlta. Irving beszámolója percről percre, óráról órára mondja el e páratlan tragédia borzalmait és tárja fel annak történelmi hátterét. Tényekkel bizonyítja, hogy a bombázás célja a civil lakosság körében elérhető legnagyobb pusztítás volt.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 3500 Ft.

Ksz. 58. DR. DAVID DUKE

ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS

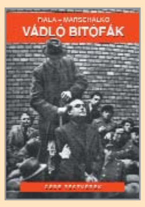
A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL

A világ legolvasottabb antcionista könyve részletesen tárgyalja mindazokat a zsidókérdéssel kapcsolatos kérdéseket, amelyek a közvélemény érdeklődésének középpontjában állnak, és végzetesen uralják nemcsak korunk Amerikájának közéletét, de meghatározzák hazánk és a világpolitika alakulását is. A szerző az USA képviselőházának egykori tagja az európai népek és kultúrájuk fennmaradásáért küzdő politikusként vált világszerte ismertté. Az amerikai jobboldal meghatározó személyisége.
Kemény borító. 402 oldal. Ára: 3900 Ft

FIALA FERENC–MARSCHALKÓ LAJOS

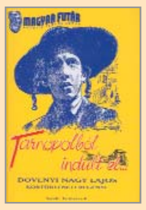
VÁDLÓ BITÓFÁK

1946. március 12. Emlékezetes napja a magyar történelemnek: magyarokat akasztani gyűlt össze a gettó népe. A féktelen bosszú, és a tragédiához vezető út megrázó története ez a kötet, melyben a bitófák igazságért kiáltanak Bárdossytól Szálasig, mindenki „háborús bűnösnek" hazudott, igaztalanul legyilkolt magyarnak. A jól ismert szerzők a Nemzet valóságos lefejezését ismertetik az amerikai fogságtól a zsidó-kommunista bitófájáig.
Kartonált, 309 oldal. Ára: 1800 Ft.

Ksz. 41. DÖVÉNYI NAGY LAJOS

TARNOPOLBÓL INDULT EL...

Ez a legendás hírű regény bemutatja a zsidóság térfoglalását és viszonyát a magyarsághoz egy belopakodó, házaló galiciáner szédítő sikerein keresztül, a magyar történelem tragikus korának történetébe helyezve, kiváló irodalmi szinten. Az írót ezért a nagyszerű remekműért életfogytiglani börtönre ítélték.
Kemény borító. 867 oldal. Ár: 4800 Ft.

MARSCHALKÓ LAJOS

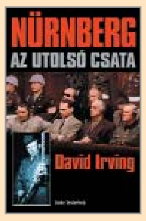
KIK ÁRULTÁK EL 1918-BAN MAGYARORSZÁGOT?

A kiváló jobboldali újságíró nagy sikerű műve a trianoni országrablást és az 1919-es patkánylázadást előkészítő hazaárulás történetét ismerteti, miközben a szerző megfeledkezik a hazaárulók tettének és másságának tiszteletéről és utódaik, elvtársaik érzékenységéről.
Ára: 850 Ft.

Ksz. 60. DAVID IRVING

NÜRNBERG AZ UTOLSÓ CSATA

A világtörténelem legvéresebb világnézeti háborújának utolsó aktusa az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök" pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történész könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyar nyelven a per lefolyását. A korábban még soha közzé nem tett naplókat és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megcsúfolása volt.
Kemény borító. 407 oldal. Ára: 4300 Ft.

IZRAEL SAHAK

ZSIDÓ TÖRTÉNELEM, ZSIDÓ VALLÁS ÚJ

(Háromezer év súlya)

A néhai izraeli professzor könyve valóságos bomba, amely szétrobbantja a liberális naiv hiedelmet a zsidók „tiszteletreméltó" vallásáról. Bemutatja az olvasónak, hogy miként alkalmazzák ma Izraelben a Talmud gyűlölettel telt tanítását. Elképesztő példákkal bizonyítja azon számos nem-zsidó kutató állítását, miszerint a Talmud gyűlöletét a nem-zsidók iránt a zsidók Izraelben ma is hiszik, nyíltan vallják és alkalmazzák a mindennapi életben, és ez a gyűlölet áthatja az egész zsidó társadalmat. E vallás lényege a zsidók szeretete és minden nem-zsidó végtelen megvetése és gyilkos gyűlölete.
Kartonált. 200 oldal. Ár: 1800 Ft.

EGON VAN WINGHENE:

HOVÁ TEGYÜK A ZSIDÓKAT?

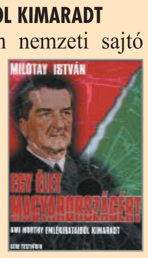

Mind a zsidó és a nem-zsidó gondolkodók a bibliai idők óta teszik fel a kötet címében szereplő kérdést a megoldhatatlannak tűnő problémák problémájára keresve a választ. A holland szerző művében élesen és világosan tárja az olvasó elé a miértet és a hogyant. A nyílt, szókimondó tanulmány mellőzi a mai magyar politikusoktól, értelmiségiektől megszokott mellébeszélő hablatyolást.
Kartonált. 77 oldal. Ár: 750 Ft

MILOTAY ISTVÁN

EGY ÉLET MAGYARORSZÁGÉRT

AMI HORTHY EMLÉKIRATAIBÓL KIMARADT

Milotay István a modern nemzeti sajtó megteremtője az emigrációban írt kiváló művében Horthy személyének és nevével jelzett korszak jobboldali kritikáját adja, a volt kormányzó emlékiratai kapcsán.
Ára: 1800 Ft

Ksz. 22. BOSNYÁK ZOLTÁN

SZEMBE JÚDEÁVAL!

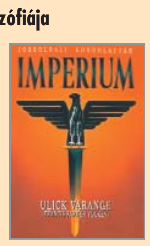

A híres Zsidókérdést Kutató Intézet egykori magyar vezetőjét nemcsak meggyilkolták, hanem már hatvan éve gyalázzák, művéit pedig elhallgatják, de félelemtől mentes átfogó munkáját még máig sem tudták megcáfolni. Egy biztos: a könyv ismerete után senki sem fogja úgy látni ezt a tabukérdést, mint eddig.
Kartonált, 374 oldal. Ár: 2100 Ft.

Ksz. 28. ULICK VARANGE

IMPERIUM

A történelem és a politika filozófiája

A szerző az amerikai születésű Francis Parker Yockey, Amerika és Nyugat-Európa radikális jobboldalának eszmeiségét máig meghatározó gondolkodó volt. 1948-ban Spengler nyomdokán, drámai hangvételű, profetikus művében a hanyatló európai ember és kultúra megmentését kísérelte meg. Ez a nagyszerű, lenyűgözően inspiráló könyv méltán a radikális jobboldal Bibliájaként ismert.
Kartonált. 611 oldal. Ár: 2700 Ft.

Ksz. 45. F. RODERICH-STOLTHEIM

A ZSIDÓ SIKER TITKA

Egy parányi, de mégis a leghatalmasabb nép sikere egyedülálló a népek történetében és sokak számára érthetetlen jelenség. A híres szerző egy életet szentelt annak, hogy fellebbentse a fátylat az elképesztő sikertörténet gazdasági, morális és társadalmi okairól. A kötet részletesen ismerteti a héberek gazdasági módszereit, üzleti praktikáit, amely a visszataszító erkölcsi felfogásukkal együtt biztosítja számukra a sikert. Ez a híres munka most jelent meg először magyarul.
Kartonált. 296 oldal. Ár: 1700 Ft.

LEON DE PONCINS:

A FORRADALOM TITKOS ERŐI SZABADKŐMŰVESSÉG, ZSIDÓSÁG

A neves francia kutató megdöbbentő híres kötete a szabadkőművesség világfelforgató tevékenységét ismerteti eredeti dokumentumok alapján. Nemcsak állítja, de bizonyítja is a zsidók vezető, irányító szerepét valamennyi felforgató, titkos társaságban és mozgalomban.
Ára: 1400 Ft

FEHÉR MÁTYÁS JENŐ

KÖZÉPKORI MAGYAR INKVIZÍCIÓ

(TÁLTOS ÉS MÁGUS PEREK)

Az emigrációban elhunyt szerző a 40-es években talált rá a magyar táltosok és mágusok ellen lefolytatott perek anyagára az úgynevezett, és mára elveszett vagy eltüntetett kassai kódexben. Őseink műveltségére fényt vető felbecsülhetetlen anyagot dolgozta fel páratlan történelmi művében.
Ára: 2300 Ft

Ksz. 49. DAVID IRVING

FELKELÉS!

(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)

A szerző korunk legolvasottabb és legtöbb vitát keltő újraértékelő történésze. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kiérdemelte az olvasók tiszteletét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó sikerkötete szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról.
Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

CHALDEUS SIMON

A ZSIDÓ VILÁGSZÖVETSÉG VESZEDELME AZ EMBERISÉGRE

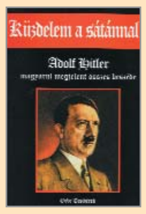

A világpolitika és a hazai politika rejtett céljait, módszereit, irányító erőit feltáró és bizonyító tanulmány több mint 70 évig a legféltettebb tiltott könyv volt. Ma ismét kapható.
Ára: 1700 Ft

ADOLF HITLER

KÜZDELEM A SÁTÁNNAL

(Összes magyarul megjelent beszédei)

Hitler mesterien felépített beszédei, nemcsak magával ragadják az olvasót, hanem elsőrangú forrásanyag Hitler egyéniségét és gondolatvilágát tanulmányozók számára. A beszédek jelentőségét csak fokozza, hogy a főbb politikai döntéseit meghatározó indítóokokról is beszámol.
Ára: 3500 Ft.

PROHÁSZKA OTTOKÁR

AZ ÉN ANTISZEMITIZMUSOM

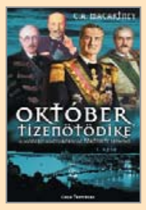

A néhai lánglelkű székesfehérvári püspök szobrát a liberális, kommunista erők a legelsők közt döntötték le 1945-ben. A ma is izzó gyűlölet a püspök harcos nemzeti és jobboldali elkötelezettsége mellett hazánk legvitatottabb tabu kérdéséről hangoztatott nézeteivel váltotta ki. A kötet tartalmazza a püspök valamennyi megnyilatkozását, ebben a nemzeti kulcskérdésben.
Kartonált. 228 oldal. Ár: 1350 Ft.

Ksz. 57. C. A. MACARTNEY

OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE

(A modern Magyarország története 1929–1945. I–II. Rész)

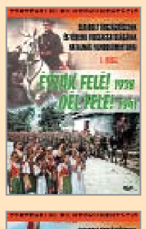

Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hosszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabbul ismertetné a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté" vált.
Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS FILMDOKUMENTUMAI

Ksz. 2.

ÉSZAK FELÉ!

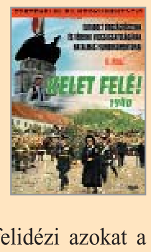
Készült: 1938-ban.
60 perc

DÉL FELÉ!

Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt

Ksz. 3.

KELET FELÉ!

Készült: 1940-ben.
90 perc Fekete-fehér
Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonyság az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfeledt szabad akaratnyilvánításáról. Egyben felidézi azokat a felejthetetlenül örömkönnyekben úszó napokat, amelyek újra eljöveteiére minden igaz magyar vár, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez.
Ár: VHS 2350 Ft. darabja,
DVD 4000 Ft darabja.

LENI RIEFENSTAHL

OLIMPIA

Ksz. 5.
I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE

Ksz. 6.
II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE

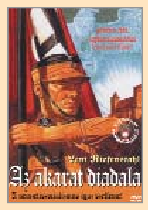

Ez a mély benyomást keltő film több mint félévszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékokat mutatja be, a világ ifjúságának tiszteletére és dicsőségére dedikálva.
Eredeti német hang, magyar felirat.
I. rész 115 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.
II. rész 89 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

Ksz. 4. LENI RIEFENSTAHL

AZ AKARAT DIADALA

(A nemzetiszocializmus igaz szelleme)

A világhírű filmrendező dokumentumfilmje az 1934-es Nemzetiszocialista Pártnapokról világszerte elismert, mint a filmművészet utolérhetetlen, lenyűgöző remekműve. A művészet erejével sajátos, ragyogó technikával hűen tárja elénk Hitler történelmi egyénisége által meghatározott Mozgalom szellemiségét, amely megnyerte milliók tiszteletét, szeretetét és odaadását. A digitálisan felújított új DVD-kiadás minden korábbi változatnál kiválóbb minőségben nyűgözi le a nézőt.
Eredeti német hang, magyar felirat.
113 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.

LENI RIEFENSTAHL

A HIT GYŐZELME

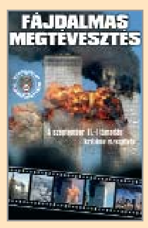
Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje

Leni Riefestahlt sokáig elveszettnek hitt első mesterműve, A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket alkalmazott és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt áthassa a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyban hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetiszocialista világnézetet átható hit és hűség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe.
Eredeti német hang, magyar felirat.
Fekete-fehér. 82 perc
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS ÚJ

A szeptember 11.-i támadás kritikus vizsgálata

Az USA kormánya a szeptember 11.-i támadásért az Al Kaida-t és Oszama bin Laden-t tette felelőssé. Elfogásáért egy országot bombáztak szét, és ártatlanok tízezreit ölték meg. Az első döbbenet után az áldozatok hozzátartozói számos kérdést tettek fel, amelyekre az USA kormánya máig sem adott kielégítő választ. A hivatalos magyarázatok után, nincs itt az ideje, hogy Ön is megismerje a világtörténelem legnagyobb megtévesztését, a független kutatások eredményeit, melyek a támadásnál is sokkolóbbak?
Színes, 90 perc.
Ár: VHS. 2350 Ft, DVD. 4000 Ft

Ksz. 8. TED PIKE

MIÉRT VÉRZIK A KÖZEL-KELET?

Ez a monumentális 70 perces új videofilm adatokkal alátámasztja a közel-keleti cionista összeesküvés egész történetét, illetve ismerteti az arab-izraeli konfliktus valódi okait. Megrázó áttekintést ad a cionista gyilkosságokról, a palesztin nép minden képzeletet felülmúló, végtelen szenvedéséről, az egész világ által hallgatólagosan jóváhagyott cionista népirtásról.
Színes. Ár: VHS. 2400 Ft, DVD 4000 Ft.